

BOROMEO

Štefan Iglódy – mučeník rehoľného povolania

**ZAČIATOK PROCESU
BLAHOREČENIA
18-ROČNÉHO MUČENÍKA**

**ROK 50. NARODENÍN
NAŠICH PREDSTAVENÝCH
KŇAZOV**

**BUDÚCNOSŤ
KŇAZSTVA NA
SLOVENSKU**

Obsah

1	TÉMA – ŠTEFAN IGLÓDY	
	• Chlapec, ktorý sa uponížil a stal sa poslušným až na smrť Eliáš Štefan Iglódy – mučeník rehoľného povolania (M. Kozej)	10
	• Rozhovor s vicepostulátorom procesu blahorečenia – p. Jozefom Sukenikom (M. Kozej)	12
2	SEMINÁR – Z NÁŠHO ŽIVOTA / POVOLANIE	
	• Rok 50. narodenín pomocného biskupa a 4 predstavených nášho seminára (D. Maruša, D. Černiga)	20
	• Decembrová kňazská vysviacka v Rožňave (P. Vyhonský)	25
	• Spomienková slávnosť na dvoch veľkých mužov Košickej arcidiecézy (M. Caban)	27
	• Budúcnosť kňazstva na Slovensku (M. Kozej)	29
	• Otvorili sme „srdce“ našej arcidiecézy – Deň otvorených dverí 2024 (M. Baloga)	31
3	PREDSTAVENIE – (STARO)NOVÉ TVÁRE	
	• Novokňazi (M. Caban)	33
	• Snina – nájdenie sa, Domček – rozkvitanie (S. Sitkanič)	38
	• Nádej zázrakov (O. Martinkovič)	40
	• Erasmus v Írsku (Š. Jurčišin)	43
	• Služby v seminári – šéfredaktor Boromea a kultúrny referent (D. Dzuriš)	45
4	INÉ	
	• Propedeutikum (B. Grejták, M. Žinčák)	48
	• Svätá Terezka z Lisieux – Eucharistická žena a moja patrónka (K. Fečík)	49
	• Kňaz – služobník Eucharistie (M. Kuruc)	51
	• Súťaž + Vtipy (D. Bednár)	53

Editoriál

Milí verní čitatelia, drahí bratia a sestry!

Prednedávnom som v čase poobedňajšej vychádzky navštívil Katedrálu sv. Alžbety. Chvíľu som zotrval v tichej modlitbe pri bohostánku. Vtom prišla mladá mamička so synom a tiež si kľakli pred nášho Pána. Po nejakom čase sa malý chlapec zahľadel na červené svetielko nad bohostánkom a opýtal sa svojej mamy: „Mami, keď naskočí zelená, tak pôjdeme domov?“ Mama sa usmiala a povedala: „Synček, to svetielko bude stále červené.“

Milí priatelia, v ten deň som lepšie pochopil, prečo svieti večné svetlo červenou farbou. Je to ako semafor na križovatke, keď svieti červená, musíš zastaviť. Pred Bohom nikdy neutečieme. Je správne, ba priam nutné sa pred ním zastaviť. Akoby nám Boh hovoril: „Ja som tu pre teba stále, zastav sa, priateľu! Buď so mnou aspoň chvíľu. Načerpaj, prehodnoť, prepočítaj...“

Z každej strany počúvame, že žijeme veľmi rýchlu dobu. A je to tak. Neustále sa ponáhľame, náhlime sa, utekáme niečo vybaviť, zariadiť, kúpiť, jednoducho nemáme čas. Čas pre rodinu, priateľov a bohužiaľ, občas ani pre samotného

Boha. Avšak v živote sa vyskytnú rôzne situácie, ktoré nás prinútia „zabrzdiť, zmeniť, prehodnotiť...“

Aj mladý mučeník z južného Zemplína, ktorého proces blahorečenia na území Košickej arcidiecézy začíname, veľmi skoro pochopil, že život, ktorý žil ako mladý kalvín, ho nenaplnil. Zažil silné obrátenie a po stretnutí s Ježišom sa rozhodol zasvätiť mu svoj život ako rehoľník. Napokon vydal v 18-nástich rokoch hrdinské svedectvo mučeníctva. O životnom príbehu brata Štefan Iglódyho sme sa rozprávali s vicepostulátorom procesu blahorečenia – p. Jozefom Sukeníkom.

Okrem spomínaných tém slávime tento rok – rok životných jubileí predstavených kňazov nášho seminára. Štyria predstavení kňazi na čele s pomocným biskupom Marekom sa dožívajú 50. narodenín a pri tejto príležitosti sme ich krátko „vyspovedali.“ Verím, že Vás potešia a obohatia aj ďalšie zaujímavé rozhovory a články, na ktorých sme usilovne pracovali.

Na záver Vám opäť srdečne ďakujem za všetky Vaše modlitby a obety za nás. Vážime si to a prosíme o ne aj naďalej.

Prajem nám všetkým, aby sme sa nebáli zastaviť pred Pánom. Pretože tieto „zastavenia“ nám dávajú silu vydať pravé svedectvo pred dnešným svetom, ktorý tak veľmi potrebuje skrze každého z nás pocítiť Božiu lásku.

Matúš Kozelj
šéfredaktor

Redakčná rada

šéfredaktor:
Matúš Kozej (v strede)

redaktori:

Horný rad (z ľava): **Denis Bednár, Kristián Fečík, Stanislav Dzuričko, Matej Caban, Daniel Dzuriš**

Dolný rad (z ľava): **Martin Baloga, Peter Vyhonský, Dávid Černiga, Dominik Maruša, Marián Kuruc, Patrik Gutek**

Seminárna kronika

ARCIDIECÉZNE STRETNUTIE MLÁDEŽE KOŠICKEJ ARCIDIECÉZY V BARDEJOVE A DIECÉZNE STRETNUTIE MLÁDEŽE V CINOBANI (ROŽŇAVSKÁ DIECÉZA)

(25. 11. 2023)

V rámci *Týždňa cirkvi pre mládež* sa bhoslovci stretli s mladými v Bardejove a v Cinobani. Sväté omše, workshopy, svedectvá, spevácke a tanečné vystúpenia, „talkshow“ s otcom biskupom Stanislavom, zdieľanie zážitkov zo Svetových dní mládeže v Lisabone, Korunka k Božiemu milosrdenstvu a ďalší bohatý program vyplnili stretnutia mladých Košickej a Rožňavskej diecézy.

PREDNÁŠKA O. JURAJA AUGUSTÍNA (7. 12. 2023)

V predvečer sviatku Nepoškvrneného počatia Preblahoslavenej Panny Márie navštívil kňazský seminár o. Juraj Augustín, ktorý seminaristov duchovne obohatil prednáškou *O pravej úcte k Panne Márii*, pričom vychádzal zo života a diela sv. Ľudovíta Máriu Grigniona.

MARIÁNSKA AKADEMIA (8. 12. 2023)

Na sviatok Nepoškvrneného počatia Preblahoslavenej Panny Márie sa v Seminárnom kostole sv. Antona Paduánskeho v Košiciach so začiatkom o 16:30 slúžila slávnostná sv. omša, ktorej predsedal o. arcibiskup Bernard Bober. Po nej sa uskutočnila *Mariánska akadémia*, ktorá je tradičným každoročným podujatím. Počas nej si veriaci vypočuli katechézu o Panne Márii, ktorú predniesol

o. Rastislav Polák, generálny vikár Rožňavskej diecézy. V jeho príhovore zaznelo niekoľko krásnych myšlienok: „*Mária je plná milosti, no prázdna na hriech... Kam ona vchádza, tam so sebou prináša Najsvätejšiu Trojicu.*“ Pásmo duchovného slova bolo sprevádzané mariánskymi básňami a piesňami Moniky Kandráčovej. Za zorganizovanie celej Mariánskej akadémie patrí poďakovanie bohoslovcov-piatakom: Dávidovi a Dominikovi.

DUCHOVNÉ CVIČENIA PRED VIANOCAMI (16. – 21. 12. 2023)

V rámci seminárneho programu strávili bohoslovci päť dní v ústraní jezuitského Exercičného domu sv. Ignáca v Prešove, kde si vykonali duchovné cvičenia. Na témy vtelenia Krista sa im prihovárал páter Ján Benkovský, pričom čerpal z duchovného bohatstva sv. Ignáca z Loyoly. V kázni záverečnej sv. omše vyzdvihol chudobu betlehenských jasiel, zároveň zdôraznil, že chudoba je vždy sprevádzaná pokorou. Aj bohoslovci sú, podľa vzoru Krista, pozvaní vybrať si túto evanjelióvu radu.

POŽEHNANIE IZIEB A PRIESTOROV SEMINÁRA (8. 1. 2024)

Po príchode z vianočných prázdnin otec rektor požehnal izby bohoslovcov a ďalšie priestory seminára. Počas požehňávania

bohoslovci spievali koledy z JKS a organizovali tradičnú dobročinnú zbierku, ktorej výťažok venovali rodine s vážne chorými deťmi.

DUCHOVNÁ OBNOVA V JANUÁRI – O. MATÚŠ IMRICH (19. – 21. 1. 2024)

Prvú duchovnú obnovu v roku 2023 viedol o. Matúš Imrich, ktorý pôsobí v Univerzitnom pastoračnom centre v Košiciach. Vo svojich príhovoroch hovoril o dôležitosti motivácie v duchovnom povolaní, o Ježišovej misii medzi ľuďmi a o význame dobrých v kňazskom živote.

JUBILEUM – 50. NARODENINY OTCA BISKUPA MAREKA FORGÁČA (21. 1. 2024)

Bohoslovci a predstavení seminára sa 21. 1. 2024 v Katedrále sv. Alžbety v Košiciach zúčastnili slávnostnej sv. omše pri príležitosti 50. narodenín otca biskupa Mareka. S vďačnosťou za dar jeho života sa bohoslovci ku gratulantom osobitne pripojili 23. 1. 2024, keď sa otec biskup Marek, na pozvanie o. rektora, podelil s radosťou z dožitého jubilea pri rannej seminárnej sv. omši a aj pri spoločných raňajkách. V závere sv. omše mu bohoslovci popriali hojné Božie požehnanie v ďalších rokoch života a vytrvalosť v jeho biskupskej službe.

VÝROČIE KONSEKRÁCIE SEMINÁRNEJ KAPLNKY

(22. 1. 2024)

Bohoslovci a predstavení 22. 1. 2024 oslávili 16. výročie konsekrácie seminárnej kaplnky. „*Nie je to o priestore v zmysle stavby, nie sú to múry. Je to miesto, kde sa stretávame so živým Kristom pri modlitbe, kde oslavujeme Boha pri liturgii a kde tvoríme živé spoločenstvo, v ktorom je Kristus.*“ Aj takéto myšlienky odznali v kázni o. rektora.

TEOLOGICKÝ VEČER – FIDUCIA SUPPLICANS A PROBLEMATIKA POŽEHNÁVANIA IREGULÁRNYCH PÁROV

(12. 2. 2024)

Niektorí bohoslovci sa 12. 2. 2024 zúčastnili Teologického večera v priestoroch Teologickej fakulty v Košiciach. O problematike požehnávania iregulárnych párov diskutovali liturgista Andrej Krivda a teológ Vladimír Juhás. Diskusia bola veľmi plodná, pričom sa odpovedalo aj na mnohé otázky z publika. Podujatie moderoval o. Pavol Hrabovecký.

TOMÁŠOVSKÁ AKADEMIA

(18. 2. 2024)

Niektorí bohoslovci sa zúčastnili *Tomášovskej akadémie*, tradičného diskusno-filozoficko-teologického podujatia, ktoré v sebe nesie duchovný odkaz sv. Tomáša Akvinského. Každoročne ho organizuje Teologická fakulta v Košiciach vo svojich priestoroch. Tento rok bola téma „*O duši – De anima*“ Diskutovali o nej filozofka Mária Spišiaková a psychologička Janka Bieščad Vindišová. Široké reflexie o duši z pohľadu lásky, vzťahov, emócií, duchovného života a iných aspektov hudobne

sprevádzala speváčka Skyva. Celé podujatie moderovala Adriana Čurajová.

DUCHOVNÁ OBNOVA VO FEBRUÁRI – O. RADOSLAV GEJGUŠ (16. – 18. 1. 2024)

Februárová duchovná obnova sa niesla v duchu podobenstva o márnotrattom synovi. Viedol ju o. Radoslav Gejguš, ktorý pôsobí ako farár v Jarovniciach. Bohoslovci sa počas nej zamýšľali nad márnotrattým synom a nad svojimi „útekmi“ od Otca. Potom si všímali postoj staršieho syna a skúmali, v čom sú mu podobní. Nakoniec sa zamýšľali nad milosrdným otcom i nad tým, ako byť milosrdným otcom v dnešnom svete. Počas duchovných príhovorov sa o. Radoslav podelil o svoje zážitky zo seminárnych čias a tiež o bohaté skúsenosti z pastorácie Rómov.

LEKTORÁT A AKOLYTÁT (23. a 24. 2. 2024)

V piatok 23. 2. 2024 z rúk rožňavského biskupa Stanislava Stolárika prijal ministérium akolytátu Patrik Méder, bohoslovec 4. ročníka. V sobotu 24. 2. 2024 z rúk košického pomocného biskupa Mareka Forgáča prijal zase ministérium akolytátu Daniel Dzuriš, tiež bohoslovec 4. ročníka. V ten istý deň otec biskup Marek zároveň udelil ministérium lektorátu bohoslovcovi 3. ročníka. Prijali ho: Martin Baloga, Patrik Gutek, Marián Kuruc a Peter Vyhonský. Všetky slávenia prebiehali v Seminárnom kostole sv. Antona Paduánskeho v Košiciach.

SV. OMŠA PRI SPOMIENKE NA NEDOŽITÝCH 100 ROKOV KARDINÁLA JOZEFA TOMKA A 90 ROKOV ARCIBISKUPA ALOJZA TKÁČA (9. 3. 2024)

Bohoslovci a predstavení seminára si spolu s biskupmi Slovenska pripomenuli nedožitú jubileá o. arcibiskupa Alojza Tkáča a o. kardinála Jozefa Tomka. Udialo sa tak pri slávnostnej sv. omši v Katedrále sv. Alžbety v Košiciach, ktorej hlavným celebrantom bol o. arcibiskup Stanislav Zvolenský.

DUCHOVNÁ OBNOVA V MARCI – O. RÓBERT SARKA (15. – 17. 3. 2024)

Marcovú duchovnú obnovu viedol o. Róbert Sarka, farský administrátor v Červej Skale v Rožňavskej diecéze. Vo svojich príhovoroch hovoril o rozlišovaní duchov, dôležitosti ticha v duchovnom živote a meditácii nad Svätým písmom formou Lectio Divina. V kázni záverečnej sv. omše zase zdôraznil, že mužská identita je základom kňazskej identity. Ako vzor mužnosti dal bohoslovcovi príklad sv. Jozefa.

TEOLOGICKÝ VEČER – BUDÚCNOSŤ KŇAZSTVA NA SLOVENSKU (18. 3. 2024)

Niektorí bohoslovci sa 1. 2. 2024 zúčastnili Teologického večera v priestoroch Teologickej fakulty v Košiciach. O budúcnosti kňazstva na Slovensku diskutovali spišský diecézny biskup František Trstenský a rektor Kňazského seminára v Košiciach Štefan Novotný. Diskusiu moderoval o. Pavol Hrabovecký.

VELKÁ NOC – VELKONOČNÉ TROJDŇE A NEDEĽA PÁNOVHO ZMŔTVYCHVSTANIA

(28. – 31. 3. 2024)

Všetci bohoslovci aj propedeutici slúžili vo svojich diecézach pri svojom biskupovi. Rožňavskí v Rožňave, košickí zase v košickej katedrále, v seminárnom a ušulínskom kostole.

DUCHOVNÁ OBNOVA V APRÍLI – O. MARTIN MURAJDA

(12. – 14. 4. 2024)

Aprílovú duchovnú obnovu viedol o. Martin Murajda, kaplán vo Farnosti sv. Alžbety v Košiciach. Bohoslovcom hovoril o dôležitosti modlitby na konci dňa, o význame dobrých vzťahov medzi farárom a kaplánom i voči ostatným ľuďom a o ochote meniť naše plány podľa Božieho plánu. V kázni sv. omše bohoslovcov zase povzbudil, že Ježiš vždy kráča s nami životom aj keď nie vždy podľa našich predstáv. Dôležité je veriť mu, že nás postupne vedie k sebe do neba.

STRETNUTIE S POMOCNÝM BISKUPOM KARAGANDY V KAZACHSTANE – MONS. JEVGENIJOM ZINKOVSKIM

(25. 4. 2024)

V stredu podvečer nás poctil svojou návštevou pomocný biskup z diecézy Karaganda. Sprevádzal ho slovenský kňaz, otec Vladimír Nemec, rodák z našej arcidiecézy, ktorý aktuálne už niekoľko rokov pôsobí ako misionár v spomínanej diecéze. Otec biskup hovoril o radoostiach, bolestiach a výzvach kazašskej cirkvi a ich kultúre. Zároveň nás pozval na misie do ich diecézy. Na záver spoločného stretnutia sme sa pomodlili večery v kaplnke s úmyslom za kazašskú cirkev a za to, aby sa radostná zvesť evanjelia dostala ku každému.

MEDZISEMINÁRNY FUTBALOVÝ TURNAJ NA SPIŠI (01. 5. 2024)

Ani tento rok sme nechýbali na tradičnom medziseminárnom futbalovom turnaji, ktorý tento rok organizovali bohoslovci zo Spišskej Kapituly. Zastúpenie mali všetky kňazské semináre na Slovensku. Naš výber tvorili 2 bohoslovci, 3 propedeutici, 1 rehoľník na čele s predstaveným propedeutika – o. Marekom Kunderom. Po náročných zápasoch a boji sme obsadili 4. miesto. Hoci sme turnaj prehrali, vyhrali sme vytvorenie krásneho bratského spoločenstva. Ďakujeme našim bratom zo Spiša za organizáciu a blahoželáme im k 1. miestu.

Spracoval: **Patrik Gutek**

Foto: Archív KSKE

Eliáš Štefan Iglódy – mučeník rehoľného povolania

*Chlapec, ktorý sa uponížil
a stal sa poslušným až na smrť. Bol jedným z nás...*

Meno a priezvisko: **Eliáš Iglódy**

Rehoľné meno: **Štefan**

Vek: **18 rokov**

Vierovyznanie: **pôvodom kalvín, ako**

16-ročný sa obrátil na katolícku vieru

Povolanie: **minoritský novic (rehoľník)**

Dátum a miesto narodenia: **1621,**

Kisrozágy (Maďarsko)

Dátum a miesto smrti: **6. novembra**

1639, Malý Horeš (Slovensko)

Príčina smrti: **vernosť a láska ku**

Kristovi; neochota vzdať sa

rehoľného habitu, zaprieť katolícku

vieru a vrátiť sa ku kalvínskej viere

Spôsob smrti: **mučeníctvo**

– zavraždenie, 2 rany šablou do hlavy

v tvare kríža, prerezanie hrtanu

„Upónížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži.“ (Flp 2, 8) Azda tieto slová svätého apoštola Pavla najlepšie vystihujú život nášho kandidáta na blahorečenie. Tak ako Pán Ježiš, tak aj mladý Iglódy sa uponížil a stal sa poslušným až na smrť, až do dňa svojej mučenickej smrti.

Štefan Iglódy bol mladým mužom (šľachticom), ktorý prežil silné vnútorné obrátenie. Rozhodol sa zanechať kalvinizmus a konvertoval na katolícku vieru. Bol jedným z nás. Stal sa minoritským novicom a rehoľníkom. V dnešnom ponímaní by sme mohli povedať, že bol seminaristom, ktorý žil v 17. storočí. Boh, pôvodca viery a darca každého povolania, vložil mladému chlapcovi túžbu po úplnom zasvätení. Preto sa rozhodol vstúpiť k bratom minoritom do kláštora v Rade, aby začal naplňovať volanie, ktoré pociťoval vo svojom srdci. Štefan nasledoval príklad a najmä chudobu sv. Františka z Assisi. Práve chudobou chcel činiť pokánie za svoj predošlý život a preto sa stal žobravým rehoľníkom. Zo šľachtica sa stal žobrák. Doslova sa uponížil, aby splatil svoj dlh, ktorý cítil voči Bohu.

Avšak, to nebolo všetko. Po 6 mesiacoch noviciátu sa stalo niečo, čo málokto mohol čakať. Keď sa vracal cez les na koni z Kisvárdy späť do Radu, bol umučený a zavraždený dvoma mužmi. Tí od neho

žiadali, aby zaprel katolícku vieru, vyzliekol svoj rehoľný habit a vrátil sa späť ku kalvínskej viere. No on to neurobil. Ba naopak, ostal verný Kristovi, potichu sa modlil a zvolal: „Ježiš a Mária, pomôžte mi!“ Po týchto slovách dostal dve rany šablou priamo do hlavy v tvare kríža. Napodiv, keď videli, že ešte stále žije, tak mu prerezali hrtan. A vydýchol.

Tento mladý mučeník maďarského pôvodu, žijúci na území Južného Zemplína, mal iba 18 rokov, keď vydal najvyššie svedectvo kresťanskej viery. Nie je to fascinujúce? Určite áno! Nie je to náhoda, že práve dnes, po takmer 400 rokoch nám Boh kladie pred oči tohto svätca. Štefan Iglódy je mučeníkom rehoľného povolania a v budúcnosti by mohol byť patrónom bohoslovcov. Akoby nám Boh chcel znovu pripomenúť, že rehoľník, bohoslovec, kňaz či obyčajný kresťan nemusí v živote veľa hovoriť na to, aby mnoho povedal. Štefan toho veľa nehovoril. Nemáme zaznamenaných mnoho jeho slov, ale predsa svojím svedectvom veľa povedal. Je to tak silné, že sa o ňom hovorí až do dnes. Ukázal nám všetkým, aby sme konali a žili naplno svoju vieru. Slová hýbu, ale príklady tiahnu. Vôbec nemusíme vlastniť veľa majetku a bohatstva, a predsa môžeme byť šťastní. Pretože kde je láska opravdivá, tam Boh prebýva.

V Jakubovom liste, v 2. kapitole čítame: „*Tak aj viera: Ak sa nedokazuje skutkami, sama osebe je mŕtva.*“ Na inom mieste sa píše, že „*viera je činná skrze lásku.*“ (Gal 5, 6) Možno by nám dnes Štefan s pokorou povedal, „*aby sme mu ukázali svoju vieru bez skutkov a on nám zo svojich skutkov ukáže vieru.*“ (Jak 2, 18) Ó, áno! Aká veľká láska hnala mladého Štefana v ústrety svojmu Kráľovi. Preto si vybral radšej smrť ako zaprieť najväčšiu Lásku svojho života. Štefanovo víťazstvo spočívalo vkaždodennom nasledovaní Ježiša Krista, v službe rehoľným bratom a chudobným. Mučeníctvo je len vyvrcholenie jeho lásky k Pánu Ježišovi, ktorú potvrdzoval svojím každodenným životom. A Pán Ježiš mu povedal: „*Správne, dobrý a verný sluha! Bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosťi svojho Pána!*“ (Mt 25, 21)

Milí čitatelia, začíname proces blahorečenia nášho brata Štefana, ktorý neváhal zomrieť pre Krista už v 18-rokoch. Je to náš svätec, ktorý žil a pôsobil na území Košickej arcidiecézy. Preto v súkromných modlitbách prosme nášho Pána, aby nám udelil potrebné milosti na jeho príhovor a doprial nám, aby sme ho mohli uctievať na oltároch ako blahoslaveného.

Spracoval: **Matúš Kozej**

**„Ja spím, ale moje srdce bdie.“
(Ego dormio, et cor meum vigilat.)**

Pieseň piesní 5, 2

(Nápis z kovového srdiečka s krížikom, ktoré našli Štefanovi v ruke.)

ROZHOVOR S PÁTRM JOZEFOM SUKENÍKOM

Vicepostulátorom procesu blahorečenia Štefana Iglódyho

Otec Jozef, na úvod nám prezradte niečo o sebe...

Pochádzam zo Spiša. Hneď po maturite som v roku 2005 vstúpil do tamajšieho diecézneho seminára. Rehoľné povolanie som rozpoznal neskôr, vo veku 24 rokov, preto som požiadal otca biskupa Tondru o uvoľnenie z formácie a dovoľenie vstúpiť do noviciátu konventuálnych františkánov, minoritov. Noviciát som prežil v Poľsku. Tam som zložil aj prvé rehoľné sľuby. Štúdium teológie absolvovali v tom čase slovenskí minoriti v Bratislave. I ja som tam na TF UK získal magisterský titul, no nemohol som následne byť vysvätený, ako moji spolužiaci, pretože pred večnými sľubmi a sväteniami musia rehoľníci žiť aspoň tri roky na sľuboch dočasných. Vtedajší kustód rozhodol, že pôjdem na postgraduálne štúdium do Ríma. Nasledujúce dva roky som strávil v našom medzinárodnom kolégiu. Urobil som si tam licenciát z dogmatickej teológie v špecializácii kristológie.

Vieme o Vás, že ste diakonskú vysviacku neprijali na Slovensku...

Áno, prijal som ju v Ríme a zažil som aj pekné obdobie pastoračnej praxe vo farnosti Anzio, v meste svätej Márie Goretti. V roku 2014 som už doma, na Slovensku, prijal kňazské svätenie. Predstavení ma následne poslali do viacerých kláštorov. V Bratislave som bol päť rokov kaplánom mestskej farnosti a katechetom na cirkevnom gymnáziu, v Spišskom Štvrtku som slúžil štyri roky v úlohe gvardiána i farára, teraz som gvardiánom v brehovskom kláštore na dolnom Zemplíne.

Ste menovaným vicepostulátorom procesu beatifikácie mladého mučeníka zo Zemplína. Čo to vlastne znamená byť vicepostulátorom? Čo je Vašou úlohou?

Keď nejaká skupina ľudí chce požiadať o beatifikáciu alebo kanonizáciu Božieho služobníka, musí sa nájsť právnická alebo fyzická osoba, ktorá Cirkev požiada o otvorenie procesu. Takáto osoba sa nazýva aktor. Aktor preberá morálnu i hmotnú zodpovednosť za celý priebeh kauzy. Prvým formálnym úkonom aktora je menovanie postulátora. Ide o osobu, ktorá ho pred cirkvou v procese blahorečenia a svätorečenia bude riadne zastupovať v úlohe akéhosi „splnomocnenca“ a zabezpečí všetok potrebný manažment.

Môže to byť kňaz, rehoľník aj laik, muž či žena. Dôležité je, aby mal potrebné vzdelanie a schopnosti. Postulátor sa stará o zbieranie a uchovanie svedectiev o Božom služobníkovi, zodpovedá za vedecké výskumy, publikácie a správne šírenie úcty medzi veriacimi. Má to byť človek, ktorý sa s kauzou „oženiť“ a venuje jej potrebný čas a námahu, pričom ručí aj za úplnosť, objektivitu a pravdivosť dôkazov, ktoré sa predkladajú pri žiadosti o otvorenie procesu diecéznemu biskupovi a následne tribunálu, ktorý v kauze zasadá.

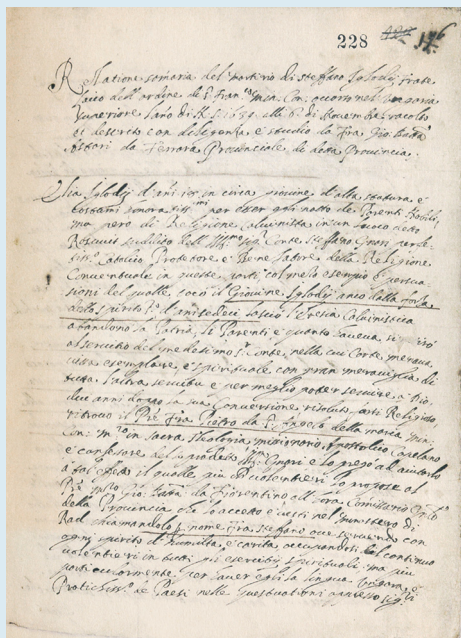
Má to byť človek, ktorý sa s kauzou „ožení“.

Mal by prebývať na území diecézy, kde sa proces otvára, aby mohol prakticky komunikovať s kompetentným biskupom a s jeho kúriou. Kompetentným biskupom je zvyčajne miestny ordinár diecézy, na území ktorej Boží služobník zomrel. Zaujímavé je, že kauzu blahorečenia a svätorečenia nemôže otvárať a viesť rehoľa. Ide o výlučné právo diecézneho biskupa, vlastného pastiera, ktorý na svojom území reprezentuje Cirkev ako takú. Proces blahorečenia je aj lekciou ekleziológie.

Čo znamená „vicepostulátor“?

Každý postulátor môže menovať vicepostulátorov, osoby, ktoré mu v práci na kauze pomáhajú. Rehoľné inštitúty majú zvláštnu prax: zvyčajne majú iba jedného tzv. generálneho postulátora. Ten sídli v Ríme a zodpovedá za všetky rehoľné kauzy, ktoré sú už na tzv. rímskej fáze. Pre jednotlivé procesy blahorečenia

a svätorečenia na lokálnej úrovni menuje generálny postulátor podľa potreby vicepostulátorov v rôznych diecézach po celom svete.

*Správa o Štefanovej mučeníckej smrti
z 20. 1. 1640, ktorá sa nachádza
v historickom archíve Propaganda Fide
vo Vatikáne.*

Vieme o Vás, že sa už niekoľko rokov venujete tejto téme. Kedy a ako ste spoznali nášho kandidáta na blahorečenie?

Keď som sa ako bohoslovec vrátil z noviciátu na Slovensko. Príbeh brata Štefana sa spomínal v súvislosti s našim pôsobením na Zemplíne. Existovalo vedomie o tom, že tunajšia misia je postavená na krvi mučeníkov. Z dostupnej literatúry bratia poznali príbeh o zaniknutom kláštore, ktorý bol dejiskom najbrutálnejších krvavých scén. V rehoľných nekrológoch, ktoré spoločne

Čítame vždy po obede, sú o tom svedectvá. Agende okolo bratov mučeníkov sa po nežnej revolúcii počas obnovy rehole nikto nevenoval. Mali veľa pastoračnej práce, rehoľa dostala späť zanedbané historické budovy a majetky, ktoré si vyžadovali pozornosť. Navyše, mladí rehoľníci z Poľska, ktorí k nám prišli rehoľu obnoviť, nepovažovali za dôležité skúmať históriu a nadviazať na to, čím žili tunajší bratia pred obdobím neslobody.

Kto to vlastné celé začal?

Celý proces naštartoval mladý kňaz Roland Böör. Na prelome tisícročí sa stal farárom v Rade. On záležitosť uchoпил a dal jej pastoračný rozmer. Pravidelne vo výročný deň smrti brata Štefana pozýval veriacich na spomienkové sv. omše. Pozýval aj minoritov, ktorí sa tým dostali takpovediac do obrazu. Otec Roland sa po svätých omšiach so svojimi veriacimi k mučeníkom z Radu aj modlil a nechal ich vymalovať na strop farského kostola. Keď sa pri jeho fare začali robiť archeologické výskumy, rektor nášho bratislavského seminára nás počas prázdnin posielal k nemu na pastoračnú prax. Vieriaci z nás, mladých rehoľníkov, sa pritom nechali týmto miestom a jeho príbehom nadchnúť. Veľmi skoro po prvých rehoľných sľuboch mi predstavený povedal, že v reholi mi zverí prácu na výskumoch

a v budúcnosti možno i na procese blahorečenia. Potešilo ma to a úplne som sa s touto úlohou stotožnil.

Pri výskumoch v archívoch sa ukázalo, že v Rade bolo skutočne pre vieru umučených veľa našich bratov. Najmenej desať. Ďalší, asi šiesti, zomreli násilnou smrťou v iných regiónoch východného Slovenska. Podarilo sa dokonca vyhotoviť aj niečo ako ich zoznam. Ukázalo sa ale, že svedectvá v archívoch sú veľmi skromné a pri väčšine máme len nepresné a všeobecné informácie, ktoré sa nedajú hodnoverne potvrdiť. Dokonca vysvitlo, že jeden z bratov, ktorý takmer tri storočia požíval v našej uhorskej provincii povest mučeníctva, nezomrel ako mučeník. Misiu v Uhorsku zbabelo opustil a zomrel prirodzenou smrťou v Ríme. Jediný, kto má svoj príbeh podrobnejšie zaznamenaný a potvrdený nezávislými hodnovernými prameňmi, je novic Štefan Iglódy.

Prečo? Bol práve Štefan taký nezabudnuteľný?

Štefan Iglódy bol šľachtic. Jeho zabitie sa aj napriek nepriaznivému nastaveniu spoločnosti voči katolíckemu duchovenstvu muselo riadne vyšetriť. Vrahov súdili v Zemplíne a odsúdili ich na smrť. O všetkom vznikli zápisy a rehoľa podrobne informovala aj Svätú stolicu.

*„Považovali ho za svätca
nielen preto, že umrel ako mučeník,
ale aj preto, ako medzi nimi žil
svoje povolanie.“*

Keďže bol konvertitom, mal zrejme väzby s protestantskými i katolíckymi

Najdôležitejšie miesta, kde sa odohrával život Štefana Iglódyho.

aristokratmi. Navyše, zo svedectiev, ktoré sa zachovali, vidíme, že si ho vážili a obdivovali ho i samotní bratia, ktorí s ním žili v kláštore. Považovali ho za svätca nielen preto, že umrel ako mučeník, ale aj preto, ako medzi nimi žil svoje povolanie.

Predstavte nám v krátkosti Štefanov príbeh...

Narodil sa v obci Malá Rozvad' roku 1621. Táto obec dnes leží na maďarskej strane štátnej hranice. Iglódyovci pochádzali zo Sedmohradska a mali rodokmeň siahajúci do začiatku 15. storočia, v tom čase boli už nemajetní, alebo prinajmenšom chudobní, preto aj žili na území bohatého a vplyvného baróna Štefana Ňáryho z Kišvárdy. Tento pán bol militantným kalvínom a Iglódyovci sa hlásili k rovnakému kresťanskému vyznaniu. Ich syn Eliáš nadobudol pri výchove spôsobu primerané spoločenskému statusu a vo veku šesťnásť rokov vstúpil do služieb spomínaného

baróna, ktorý medzi tým získal vyšší, grófsky titul. Vtedy sa začal stretávať s minoritskými misionármi, ktorí z rôznych dôvodov navštevovali pána Ňáryho a pohybovali sa aj v okolí bydliska jeho rodičov. V krátkosti konvertoval na katolícku vieru najskôr gróf a o rok neskôr aj Eliáš. Po dvoch rokoch vzorného duchovného života a služby na jeho zámku poprosil Eliáš pátrov minoritov o prijatie do rehole. Františkánsky habit a meno brat Štefan prijal v Rade (okres Trebišov) na Veľkú noc 24. apríla roku 1639. V komunite mu zverili úlohu kveštára – žobral po okolí almužnu pre celé spoločenstvo. Okrem výnimočnej zbožnosti a horlivosti v duchovných praktikách vynikal aj apoštolským nadšením príznačným pre konvertitov. Umučený bol v nedeľu 6. novembra roku 1639 po tom, ako odmietol zblieť sa rehoľné rúcho a odísť domov k rodičom. V reholi sa traduje, že vrahovia boli jeho príbuzní.

Čo Vás najviac zaujalo na jeho živote?

Vo veku osemnástich rokov bol Štefan iste fyzicky dospelý, ale vnútri ešte nemusel byť zrelý. Napriek tomu dokázal spojiť svoju radikálnosť s veľkou láskou k Bohu a ľuďom. Ja osobne si myslím, že mal aj zmysel pre elegantný situačný humor, aký je príznačný pre dobrosrdečných ľudí z týchto končín. Bol zásadový, ale svoje názory presadzoval pokorným a láskavým spôsobom.

„Dokázal spojiť svoju radikálnosť s veľkou láskou k Bohu a ľuďom. Bol zásadový, ale svoje názory presadzoval pokorným a láskavým spôsobom.“

Prečo až dnes, takmer po 400 rokoch, chceme blahorečiť mladého bohoslovca?

Vážne úsilie o jeho povýšenie na oltár badáme už v 18. storočí. V reholi sa šíril Štefanov životopis a obrázky s jeho podobizňou. Bol vtedy zaradený do zoznamu Božích sluhov a blahoslavených minoritského rádu. Podľa strohých údajov v historickej literatúre snaha o otvorenie procesu zlyhala kvôli nedostatku dôkazov o bezprostredných okolnostiach jeho smrti. Dnes vieme, že podrobná správa obsahujúca aj výpoveď vraha, bola v tom čase stratená. Vo vatikánskych archívoch ju opäť objavili až v roku 1948. Usudzujeme, že ak by ju v 18. storočí poznali, námietku proti otvoreniu procesu blahorečenia by nikto nevzniesol. Božia prozreteľnosť mala možno v pláne ukázať jeho príklad práve nám, dnešnej generácii kresťanov.

Jeho kostrové pozostatky sa našli pomerne nedávno, v roku 2011. Vnímate aj v tom Boží zámer?

Nielen Boží zámer. Podľa mňa je to zázrak – vec spôsobená mimoriadnym a neočakávaným zásahom z hora. Zdá sa mi, že Božím zámerom bolo dať novú dynamiku dielu, ktoré má naše spoločenstvo vykonať. Nikomu na svete sa nesnívalo, že po stáročíach objavíme Štefanov hrob. Nebolo po ňom ani pamiatky. Minoriti v minulosti bránili kláštor v Rade pred protestantmi aj za cenu preliatia vlastnej krvi. Piatí boli dokonca zabití priamo v kaplnke, a ich mučenícka krv vsiakla do zeme, v ktorej odpočívalo telo brata Štefana. Za nijakých okolností neboli ochotní to biedne miesto opustiť, hoci sa tam nikdy nemali dobre a nikdy tam neboli v bezpečí. Aký bol dôvod takéhoto postoja..?

„V spoločenstve sme mali aj bratov, ktorým sa celá táto námaha zdala zbytočnou stratou času či peňazí.“

***Začali sme napriek tomu
hľadať a kde sme položili ruku,
tam vychádzali na povrch
dosiaľ nepoznané veci
a dokumenty, a tak sa pomaly
napĺňali prázdne miesta
v mozaike celého príbehu.“***

Rozhodnutie odísť odtiaľ urobili v čase, keď sa im zdalo, že Štefanovo povýšenie na oltár nie je už reálne dosiahnuteľné. Kostol, v ktorom bol pochovaný, neskôr zanikol a zmizol z povrchu zeme. Keď sme si v súčasnej dobe uvedomili, ako nás Štefan stále inšpiruje, niektorí sme hovorili o otvorení procesu blahorečenia. V spoločenstve sme však mali aj bratov, ktorým sa celá táto námaha zdala zbytočnou stratou času či peňazí. Začali sme napriek tomu hľadať a kde sme položili ruku, tam vychádzali na povrch dosiaľ nepoznané veci a dokumenty, ktoré potvrdzovali zistenia archeológov či antropológov a pomaly zapĺňali prázdne miesta v mozaike celého príbehu. Mnohé veci sme objavili bez toho, aby sme vedeli, že ich treba hľadať. Pri tom všetkom začal Štefan oslovať ľudí a hoci je 400 rokov mŕtvy, zmenil v dnešnej dobe nejeden ľudský osud. To priviedlo napokon naše spoločenstvo k presvedčeniu, že sa oplatí vynaložiť čas a prostriedky na proces, v ktorom ho Cirkev dovoľí uctievať ako blahoslaveného.

Kde sa aktuálne nachádzajú jeho relikvie? Je možné za ním putovať?

Telo brata Štefana je, žiaľ, podľa platných zákonov, vedené ako archeologický nález. Patrí štátu. Pracovníci

pamiatkového úradu však dovolili prechovávať ho dočasne v budove fary v obci Rad a nikdy ho odtiaľ neodniesli. Rehoľa teraz komunikuje so štátom na vyradení ostatkov zo zoznamu nálezov, aby sme ich mohli uložiť do pekného hrobu, ako si mučeník zaslúži. V súčasnej situácii mnohí ľudia využívajú možnosť a prichádzajú na faru v Rade, aby sa pri jeho kostiach pomodlili na svoje úmysly aj za jeho blahorečenie.

Kláštor minoritov v Brehove

Ako prežíval Štefan svoju prípravu na kňazské povolanie?

Rehoľný vychovávateľ brata Štefana, páter Pietro Vallonica, videl v štyroch novicoch svojho kláštora veľkú nádej, pretože ľuďom v Uhorsku v tých časoch najviac chýbali dobrí katolícki kňazi. Chcel, aby boli chlapci čím skôr vysvätení. Životopisec brata Štefana ale hovorí, že Štefan kňazom nechcel byť. Túžil byť laickým rehoľným bratom.

***„Zmysel rehoľného povolania
videl v príležitosti konať pokánie.
Preto aj prijal najponížujúcejšiu
službu kláštorného žobráka.“***

Ako kňaz so šľachtickým pôvodom by v malom katolíckom spoločenstve rýchlo napredoval v zmysle kariérneho postupu a on si to uvedomoval. Lenže netúžil po kariére. Prežíval veľkú bolesť z toho, že šesťnásť rokov života bol „heretikom“. Zmysel rehoľného povolania videl v príležitosti konať pokánie. Preto aj prijal najponížujúcejšiu službu kláštorného žobráka. Predstavení ho presviedčali, aby sa svojou kalvínskou minulosťou netrápil, pretože nemal vinu na presvedčení, ktoré zdedil po rodičoch. Štefan však už nemal možnosť v tejto veci dozrieť. Vnútorňý stav najhlbšej pokory, v ktorom sa nachádzal, ho disponoval k tomu, aby obstál v skúške.

Myslíte jeho umučenie?

Áno. Jeho smrť je lekciami totálnej pokory. Vrahovia, ktorí ho stretli v lese, šli pešo. On cválal na koni. Poznal ich, no zastavil koňa a zostúpil z neho. I na zemi na vrahov hľadel zhora, pretože bol nadpriemerne vysoký a silný. Plne vedomý ohrozenia sa pred ich násilím nebránil. Slobodne sa vydal vo vedomí, že si vyberá radšej smrť, ako zrieknutie sa katolíckej viery a rehoľného povolania. V posledných momentoch sa ticho modlil. Smrteľné zranenia, ktoré mu spôsobili, mohli vzniknúť iba tak, že mal sklonenú hlavu.

Čím môže osloviť dnešných bohoslovcov, novicov, súčasných kresťanov?

Iglódy nikdy nezložil ani len dočasné rehoľné sľuby. Cieľom človeka, ktorý sa vydáva na cestu povolania, nie je zloženie sľubov ani kňazská vysviacka. Mnohí ľudia si mylia cieľ s prostriedkami, ktoré mu majú pomôcť dosiahnuť ho. Poznáme takých, ktorí všetkých presviedčali,

že stoj čo stoj im treba umožniť zloženie rehoľných sľubov či prijatie svätení. Napokon si týmto úkonom pokazili život a teraz sa nekonečne trápia a trápia aj ľudí vo svojich spoločenstvách.

***„Mal jeden cieľ
a tým bola náruč milovaného
Spasiteľa.“***

Biblia hovorí o Kristovi, že nám ukáže cestu, na ktorej už ani hlupák nezblúdi. Pri správnom nastavení sa teda nedá život pokaziť. Život brata Štefana čítali bratia od začiatku ako stelesnenie spevu biblickej knihy Veľpieseň. Mal jeden cieľ a tým bola náruč milovaného Spasiteľa. Kto úprimne kráča za týmto cieľom, nezblúdi a nezrúti sa, ani keď sa veci skomplikujú a nevyvinú podľa jeho predstáv.

**V našej Košickej arcidiecéze
ide znova o prípad mučeníctva.
Mohli by sme povedať, že toto
územie je posiate krvou mučeníkov.
Čo na to hovoríte?**

Myslím, že každá diecéza, dokonca mesto a dedina majú svojich mučeníkov a vyznávačov, ktorí by sa dali prirovnať k excelentným osobnostiam zapísaným v liturgických kalendároch. Nie každé spoločenstvo je však tak zrelé, aby dokázalo náležite oceniť Božiu milosť v živote svojho blížneho. Košická arcidiecéza nie je bohatšia na svätcov. Bola len obdarená pastiermi, ktorí mali odvahu rozoznať a nahlas povedať, že Boh je tu prítomný a živý a koná i medzi nami veci, o ktorých hovorí evanjelium.

Ako môžu veriaci ľudia podporiť proces beatifikácie?

Medzi ľuďmi sa už šíri modlitba za blahorečenie brata Štefana. Na letákoch s jej textom pozývame všetkých, aby si s Božím služobníkom vytvorili osobný vzťah. Pozývame ich, aby sa k nemu v súkromných modlitbách obracali s prosbou o pomoc. Ak majú s bratom Štefanom nejakú vlastnú skúsenosť, môžu sa o ňu podeliť prostredníctvom svedectva. V ďalších fázach procesu bude možné podporiť dielo blahorečenia aj finančným milodarom.

Je ešte niečo, čo by ste nám chceli prezradiť a podeliť sa s nami? Možno nejakú osobnú skúsenosť, svedectvo...

Keď som prežíval obdobie, v ktorom som už neveril, že rehoľa podnikne kroky k otvoreniu Štefanovho procesu blahorečenia, bol som z toho dosť smutný a rozladený. Mal som vtedy pekný živý sen, v ktorom sme sa so Štefanom osobne stretli. Dnes rozumiem, prečo mal v truhle na kovovom srdiečku vo svojej dlani napísané: „Ja spím, ale moje srdce bdie!“ Čím viac sa jeho osobnosti venujem, tým silnejšie vnímam, že ma sprevádza a „projekt“, na ktorom pracujem, je ozaj Božie dielo.

Otec Jozef, srdečne ďakujeme za Váš čas a rozhovor!

Spracoval: **Matúš Kozej**

Foto: Jozef Sukeník

MODLITBA ZA BLAHOREČENIE ŠTEFANA IGLÓDYHO

Pane Ježišu, novic Štefan Iglódy sa vzdal všetkého, aby podľa vzoru svätého Františka nasledoval teba a stal sa darom pre druhých. V úplnej chudobe nasledoval teba. Od teba sa učil láske až do krajnosti. Ty si ho učil ohlasovať evanjelium aj tým, ktorí nestoja o svetlo pravdy. Napokon prijal bolestnú smrť s istotou, že kráča do Života v tvojich šľapajach. Dopraj nám, aby sme si ho mohli uctievať ako blahoslaveného pre dobro tvojej Cirkvi, lebo ty žiješ a kráľuješ na veky vekov. Amen.

Ak máš s bratom Štefanom skúsenosť, o ktorú sa chceš podeliť, kontaktuj vicepostulátora kanonizačného procesu:
+421 910 842 499
iglody@minoriti.sk

Viac o Štefanovi nájdete na:
www.stefaniglody.sk

Rok 50. narodenín pomocného biskupa a predstavených seminára

Tento rok slávime 30. výročie obnovenia kňazského seminára v Košiciach, a taktiež si pripomíname významné životné jubilea nášho pomocného otca biskupa a našich predstavených. Je to veľká rarita, že sa všetci spomínaní (okrem otca špirituála Jána Dudiča) dožívajú spolu, v jeden rok 50. narodenín. Pri tejto príležitosti sme im položili pár otázok o ich živote, na ktoré odpovede vám teraz ponúkame.

o. Peter Celuch
Špirituál
(11. 2. 1974)

Otec Peter, povedzte nám niečo o sebe...

Pochádzam z malej dediny Sveržov v okrese Bardejov. Sveržov je filiálnou obcou farnosti Gaboltov, ktorá je známym mariánskym pútnickým miestom Košickej arcidiecézy. Prvé štyri roky školských čias (od roku 1980), som navštevoval malú základnú školu vo Sveržove. Potom od piateho ročníka som pokračoval na Základnej škole v Gaboltove. Po ôsmom ročníku som bol v roku 1988 prijatý na Gymnázium v Bardejove a hneď po maturite som sa v roku 1992 prihlásil do Kňazského seminára v Spišskej Kapitule. Po šesťročnom štúdiu a splnení potrebných podmienok som bol 20. 6. 1998 v Bardejove vysvätený za kňaza.

Čo vás oslovilo na kňazstve a čo bolo hnacím motorom podať prihlášku do kňazského seminára? Boli ste pri

rozlišovaní povolania sám alebo ste mali niekoho, kto vám pomáhal?

O seminári som rozmýšľal už počas základnej školy, čo bolo aj jedným z hlavných dôvodov, prečo som sa vtedy hlásil na Gymnázium. Mal som dobré základy a vzory živej viery vo svojej rodine. Pomoc starému otcovi, ktorý bol kostolník, miništrovanie od prvého ročníka základnej školy, púte a bohoslužby v Gaboltove, ale takisto aj kňazi, ktorí pôsobili v našej farnosti mali veľký vplyv na moje rozhodovanie ku kňazstvu. Pri neskoršom rozlišovaní a rozhodovaní ku kňazskej službe som nevyhľadával pomoc a radu iných – vnútorne som bol presvedčený o povolaní ku kňazstvu a preto keď prišiel čas na podanie prihlášky, tak som ani veľmi neváhal. Bolo to veľmi vážne rozhodnutie a s odstupom času vidím, ako veľmi mi v tom čase pomáhal Duch Svätý, či už skrze

moje rodinu, farnosť, alebo prostredie, kde som vyrastal...

Vieme o Vás, že ste istý čas pôsobili v Nemecku. Čo vás k tomu priviedlo a čo vás na tom lákalo?

Ku Nemecku som nemal nikdy osobitný vzťah, ani som neuvažoval nad pôsobením v tejto krajine, hoci som sa k nemeckému jazyku dostal už na gymnáziu. Božím riadením som sa ako bohoslovec dostal skrze štipendium rakúskeho biblického diela na letný jazykový kurz do Viedne. Po roku som letný kurz zopakoval. Tam som si prehĺbil znalosti

nemeckého jazyka. Zrejme aj z týchto dôvodov ma v roku 2004 oslovil vtedajší arcibiskup Alojz Tkáč, keď hľadal kňaza pre pastoračné pôsobenie v partnerskej diecéze Limburg v Nemecku. Takto som sa dostal ako kaplán do pastorácie v Nemecku, kde som nakoniec pôsobil desať rokov. V tom čase som si popri pastoračnej činnosti doplnil vzdelanie postgraduálnym štúdiom vo Frankfurte nad Mohanom. V začiatkoch to bol pre mňa náročný čas, ale po rokoch môžem povedať, že požehnaný a vzácny, keďže sa mi otvorili „dvere“ pre univerzálnu Cirkev a jej súčasné problémy a výzvy.

o. Andrej Kačmár
Vicerektor
(5. 6. 1974)

Napište nám odkiaľ pochádzate...

Pochádzam z Bardejova kde som študoval na základnej a strednej škole. Môj otec pochádzal z dedinky Marhaň a mamka pochádza z Prešova. Mám dvoch súrodencov – brata a sestru.

Prečo ste sa rozhodli stať kňazom? Čo bolo hnacím motorom podať prihlášku do kňazského seminára?

Miništroval som od ôsmich rokov. V Bardejove pôsobili veľa kňazov. Najviac ma ovplyvnili svojim osobným príkladom vdp. Jozef Juhás a vdp. Jozef Jurko. Samozrejme aj množstvo iných kaplánov, ktorí v Bardejove pôsobili. Na ceste rozlišovania mi najviac pomohol

už spomínaný vdp. Jozef Jurko za ktorého som aj nastúpil do kňazského seminára.

Otec Andrej, o Vás vieme, že ste milovník motoriek. Ako ste sa dostali k tejto záľube? Kde všade ste už cestovali?

Skôr by som upresnil: skútrov. Keďže nemám vodičský preukaz na veľkú motorku len do 125 tak som to využil. Je to istá forma môjho relaxu. Ale aj na bicykel si veľmi rád vyjdem. Zatiaľ nemám najazdených veľa kilometrov. Spolu asi okolo 14 000 km za 4 roky. Absolvoval som jeden trojdňový výlet okolo 750 km až ku maďarskej hranici. Východ Slovenska mám už prejdený skoro celý.

o. Marek Kunder
Prefekt propedeutika
(14. 7. 1974)

Na úvod nám prezradte niečo o sebe...

Volám sa Marek Kunder, pochádzam z dediny Budkovce, ktorá sa nachádza v okrese Michalovce. V rodnej obci som aj navštevoval základnú školu, strednú školu – gymnázium som už absolvoval v Michalovciach. Teologickú fakultu ešte nie v Košiciach, keďže vtedy tu ešte nebola otvorená, ale na Spiši – Spišská Kapitula. Vtedy tam študovali bohoslovci zo všetkých troch diecéz Východu – Spiš, Rožňava a Košice. Hovoríme o čase 32 rokov dozadu. 😊

Čo vás oslovilo na kňazstve a čo bolo hnacím motorom podať prihlášku do kňazského seminára? Boli ste pri rozlišovaní povolania sám alebo ste mali niekoho, kto vám pomáhal?

Hnací motor – to je pekný výraz. 😊 Asi by som odpovedal, že hnacím motorom bola blízkosť k oltáru a saleziáni. Nepamätám si presne nejaký moment, kde vo mne skrslo povolanie ku kňazstvu. Skôr to bol proces. Miništroval som od 8 rokov svojho života a pamätám si, že som si dával prihlášku po základnej škole na gymnázium aj preto, aby som mal otvorené dvere na všetky vysoké školy, vrátane teológie, keďže som nebol rozhodnutý, aké povolanie a zamestnanie chcem v živote vykonávať. Počas komunizmu sa

dalo dostať na teológiu iba z gymnázia. No a potom na predele ZŠ a SŠ prišli do Michaloviec saleziáni, ktorí tam začali tajne pôsobiť. Chodil som k nim počas celého gymnaziálneho štúdia a oni to mali prepravované v rámci formácie a rozlišovania povolania = týždenné stretká, mesačné víkendovky – duchovné obnovy na chatách a ročné duchovné cvičenia. A na týchto akciách okrem duchovných tém sme preberali aj zisťovanie povolania a hľadanie Božej vôle, kde ma Boh chce mať, k čomu mi dal dary a talenty, a pod. A viedli nás aj k tomu, aby sme mali duchovné vedenie, duchovného vodcu. Jedného som si vybral a mám ho dodnes. S jeho pomocou som sa rozhodol pre kňazstvo. Veľmi odporúčam každému mať duchovného vedenie a keby som mal tie možnosti, dnešným mladým by som zaviedol niečo podobné pre rozlišovanie povolania. Jasné, že prispôbené dnešnej dobe.

Otec Marek, vieme o Vás, že rád športujete a že sa momentálne zdravo stravujete. Ktorý šport máte najradšej a prečo ste začali so zdravou výživou?

Mám rád šport a snažím sa v rámci možností a síl zdravo stravovať. Aktuálne najviac času trávim hraním futbalu s bohoslovcami. Ale mám veľmi rád aj

dynamickú chôdzu, cestnú cyklistiku, lyžovanie. Čo mám takisto rád, ale sa tomu vôbec nevenujem, je tenis a stolný tenis. So zdravou výživou som začal vlastne preventívne vďaka svojmu priateľovi Tomášovi Rusňákovi, ktorý ako prvý Slovák vyštudoval v New Yorku školu o stravovaní a je nutričným koučom. A keď mi začal hovoriť o vplyve cukru, o zajedaní, o glykemickom indexe, látkovom zložení jednotlivých potravín, tak som ostal zhrozený, čo si to robíme so svojím telom

a ako ho ničíme, ak nedávame pozor na stravu. Doslova a dopísmena si lajdáctvom v tomto smere koledujeme o civilizačné choroby, plus nám napr. zajedanie slúži ako prekrytie neriešených duševných a duchovných problémov v našom živote. Darmo, o význame pôstu a čnosti miernosti sa v rámci našej viery nehovorí len tak. Ale priznávam, že snaha o čo najzdravšiu stravu a štýl stravovania je pre mňa každodennou výzvou, lebo pokúšanie v tomto smere je veľmi veľa.

o. Štefan Novotný
Rektor
(7. 7. 1974)

Pán rektor, napíšte nám niečo o sebe...

Som Štefan Novotný, pochádzam zo šarišskej dediny Ostrovany, kde som prvé dva ročníky chodil do vtedajšej materskej školy. Tá bola potom zrušená a tak som pokračoval na základnej škole v Šarišských Michaľanoch. Potom som študoval v Prešove na gymnáziu na ulici Tarasa Ševčenka, teraz známom ako Gymnázium J. A. Raymana.

Prečo ste sa rozhodli stať kňazom čo bolo pre Vás hnacím motorom: Boli ste pri rozlišovaní povolania sám alebo ste mali niekoho, kto vám pomáhal?

Odmalička som vyrastal v tradične živom prostredí katolíckej dediny. V nedeľu sme všetci boli dopoludnia v kostole na svätej omši, popoludní o druhej na pobožnosti a potom na ihrisku. Veľmi sa

nám venoval náš duchovný otec Juraj Takáč. Distribuoval nám vtedy nedostupné a na písacom stroji rozmnožované texty sv. Písma aj s meditáciami na každý deň. Takto sme už v tínedžerskom veku mali viacerí prečítanú a premeditovanú skoro celú Bibliu. Bolo to ešte pred rokom 1989 a spôsob ako sa napriek prekážkam venoval deťom, mládeži, rodinám a farníkom bol oslovujúci a tak som sa mu raz po spovedi zdôveril, že by som aj ja chcel byť kňazom. Postupne mi sprostredkoval rozličné formačné stretnutia s ďalšími kandidátmi a stal sa mojím sprievodcom na ceste rozlišovania a prípravy na povolanie.

Otec Štefan, o Vás vieme, že ste milovník cestovania, precestovali ste už mnoho krajín. Ktorá krajina Vás najviac oslovila

a prečo? A ktorú krajinu by ste ešte chceli navštíviť?

Nikdy som neplánoval byť a ani nie som cestovateľom v prísnom zmysle slova. Vždy ma fascinovali Tatry a hory vo všeobecnosti a odmalička som bol turistom a lyžiarom. Mal som tú milosť, že nadšenie pre hory, prírodu a dobrodružstvo bolo v mojom prípade spojené so skúsenosťou žitého evanjelia v spoločenstve. Preto, keď ma neskôr požiadal známy slovenský sprievodca Ján Majerník o pomoc pri sprevádzaní pútnikov, prijal som výzvu a tak začali moje cesty s veľkými či malými skupinami pútnikov.

Nejak mi to prischlo a tak, hoci už pomejnej sprevádzam skupiny pútnikov, stále sa snažím s tými, s ktorými cestujem, vytvárať spoločenstvo s ponukou evanjeliovej skúsenosti. Svätá zem je pre mňa najviac oslovujúcou destináciou kvôli tomu, že je piatym evanjeliom. Okrem nej sú mnohé krásne kúty našej zeme a ďakujem Pánu Bohu za to, že som niektoré mohol vidieť. Nemám nejakú špeciálnu destináciu, ktorú by som chcel navštíviť viac než iné, resp. bolo by ich tak veľa, že to radšej nechám na Božej prozreteľnosti.

Na fotke sú všetci tohtoroční jubilanti.

Vážení duchovní otcovia, v mene všetkých bohoslovcov a čitateľov Vám ďakujeme za vašu každodennú službu a pri príležitosti Vašich narodenín, Vám na príhovor Panny Márie, Matky kňazov prajeme a vyprosujeme všetko najlepšie, hlavne veľa Božích milosti, Božieho požehnania a darov Ducha Svätého. Nech ste aj naďalej vernými, svätými a horlivými kňazmi. A nech ste obrazom Božieho milosrdenstva a Božej lásky. Ad multos annos!

Spracoval: **Dominik Maruša, Dávid Černiga**

Foto: Archív KSKE

Decembrová kňazská vysviacka v Rožňave

Dňa 13. 12. 2023 bol v rožňavskej Katedrále Nanebovzatia Panny Márie vysvätený za kňaza náš spolubrat Radovan Gajdoš. Pre Rožňavskú diecézu to bola výnimočná udalosť, nakoľko kňazská vysviacka sa tu konala po tri a pol roku.

Vysviacky sa zúčastnili kňazi z Rožňavskej aj Košickej diecézy, predstavení seminára, bohoslovci, rodinní príslušníci, priatelia a známi novosvätenca, taktiež ľudia z okolia. Po vysviacke sme boli pozvaní na pohostenie na biskupskom úrade, kde vládla rodinná atmosféra. S naším novokňazom sme pripravili rozhovor.

NOVOKŇAZ RADOVAN GAJDOŠ O ŽIVOTE PRED A PO VYSVIACKE

Milý Rado, za kňaza si bol svätený v Rožňave v decembri 2023, čo je trochu nezvyčajný čas pre kňazskú vysviacku. Mohol by si nám priblížiť dôvody tohto nezvyčajného termínu?

Áno, vysviacky zvyknú byť skôr v letných mesiacoch, ale ak je potreba, tak to môže byť aj inokedy. Ja som mal vysviacku o pol roka skôr ako moji spolubratia

z Košickej arcidiecézy. Dôvod bol hlavne ten, že v Rožňavskej diecéze už začína byť nedostatočný počet kňazov. Mnohí sú starší, majú zdravotné ťažkosti a aj v seminári je menej bohoslovcov za našu diecézu. A tak som odpovedal na výzvu otca biskupa Stanislava, ktorí ma oslovil, že je potreba, aby moja vysviacka bola v skoršom termíne.

Kňazská vysviacka je dôležitým míľnikom v živote kňaza. Ako si prežil tento výnimočný deň a čo ti z neho najviac utkvelo v pamäti?

Na vysviacku sa bohoslovec pripravuje minimálne šesť rokov. Je to dostatočne dlhý čas, aby prehodnotil všetky možnosti. Škola a seminár je jedna vec a skutočný život a prax ďalšia. Kňazskej vysviacke predchádza diakonská vysviacka a na tú sa bohoslovec tak isto musí dôkladne pripraviť. Výhodou potom je, že niektoré úkony pri vysviackach sú podobné. Ak sa teda kandidát dobre duchovne pripraví na diakonskú vysviacku a službu, môže z toho čerpať. Ale určite je to iné. Vkladanie rúk cez otca biskupa a jednotlivých kňazov je určite nielen výnimočný, ale aj dôležitý moment.

Pred vstupom do seminára si viac rokov pracoval v civilnom zamestnaní. Čo ti dali tieto roky pracovného života?

Ak človek pracuje pred vstupom na vysokú školu, určite z toho môže čerpať. Je v kontakte s ľuďmi a s reálnym životom. Obrusuje sa, učí sa, dozrieva. Pracoval som na rôznych miestach, stretol som rôznych ľudí od riaditeľov po robotníkov. Možno aj takto ma Pán Boh pripravoval na kňazské povolanie, ktoré koniec-koncov je službou pre ľudí a s ľuďmi.

V júni 2023 si prijal diakonskú vysviacku a slúžil si ako diakon šesť mesiacov. Ako hodnotíš diakonskú prax a čo ťa naučila?

Moja diakonská prax trvala šesť mesiacov, ale stihol som byť v dvoch farnostiach a pod vedením troch kňazov. Takže človek sa mohol opäť veľa naučiť. Diakon ešte nie je kňaz, ale môže byť vo farnosti

veľmi nápomocný. Dokáže odbremeniť pána farára a učí sa vytvárať aj reálne kňazské spoločenstvo, bez ktorého služba môže byť služba obtiažna.

S akým nastavením a predstavami si vstupoval do kňazstva?

Do kňazstva som vstupoval s otvorenosťou a odhodlanosťou. S láskou som sa tešil na spoluprácu (úsmev).

Aktuálne máš za sebou už niekoľko mesiacov kňazskej služby v Rožňave.

Naplnili sa tvoje očakávania alebo ťa v niečom kňazstvo prekvapilo?

V čom je iná kňazská služba od tej diakonskej?

O pár dní budú štyri mesiace od mojej kňazskej vysviacky. Každá farnosť má svoje špecifiká a kňaz sa prispôbuje novým podmienkam, chvíľu to trvá. Kňazskou vysviackou k diakonskej službe pribúda vysluhovanie ostatných sviatostí. Kňazská služba nie je jednoduchá, ak ju kňaz chce vykonávať zodpovedne. Ale s Božou pomocou, s pomocou kňazského a farského spoločenstva sa dá všetko zvládnuť.

Čo by si chcel odkázať mladým, ktorí uvažujú nad kňazstvom alebo zasväteným životom?

Nebojte sa! „Lebo Bohu nič nie je nemožné.“ (Lk 1:37)

V mene všetkých bohoslovcov Radovi ďakujeme a prajeme mu veľa šťastia a Božej milosti do jeho ďalšieho kňazského života a služby.

Spracoval: **Peter Vyhonský**

Foto: Radovan Gajdoš

Spomienková slávnosť na dvoch veľkých mužov Košickej arcidiecézy

Spomienková slávnosť pri príležitosti nedožitých 100 rokov kardinála Jozefa Tomka a 90 rokov arcibiskupa Alojza Tkáča

V Katedrále sv. Alžbety v Košiciach sme si 9. marca 2024 pripomenuli nedožité 100. narodeniny kardinála Jozefa Tomka (11. 3. 1924) a nedožité 90. narodeniny zosnulého arcibiskupa Alojza Tkáča (2. 3. 1934). Ich pamiatku sme si uctili slávnostnou zádušnou svätou omšou, ktorú celebroidal Mons. Stanislav Zvolenský – bratislavský arcibiskup-metropolita. Prítomní boli aj všetci ostatní biskupi Konferencie biskupov Slovenska a kňazi Košickej arcidiecézy pri príležitosti celodiecéznych rekolekcií. Aj napriek pôstnemu obdobiu sa táto svätá omša niesla v slávnostnom duchu. Mnohí s veľkou láskou a vďačnosťou spomínajú na tieto dve osobnosti, na ich prínos nielen pre miestnu košickú, ale aj svetovú cirkev.

„Nech je toto spoločenstvo prejavom vďaky za život zosnulého pána kardinála

a pána arcibiskupa a tiež prejavom modlitby za ich duše. Nech v nás upevňuje jednotu Kristovej cirkvi a všetkým prináša pokoj a požehnanie,“ povedal v úvode košický pomocný biskup – Mons. Marek Forgáč.

Hlavný celebrant v homílii pripomenul slová kardinála Jozefa Tomka, ktorý v jednom rozhovore na otázku, čo sa skrýva za tajomstvom jeho života, povedal: „Božia prozreteľnosť, veľa Božej milosti. Takej, čo sa dala skoro nahmatať a takej, ktorú nevidno.“ Bratislavský arcibiskup spomenul aj svoje osobné skúsenosti a zážitky s arcibiskupom Alojzom a kardinálom Tomkom, ktoré sú pre neho stále živé a často si na nich rád spomína. Na otázku, čo nám v našej katedrále môže pripomenúť týchto dvoch velikánov, poukázal na sedadlo, na katedru biskupa.

„Tu na tejto katedre mal svoje výlučné miesto otec arcibiskup Alojz. Ale na tejto katedre aj otec arcibiskup Alojz veľmi rád videl otca kardinála, ktorý tu svojou prítomnosťou prinášal prítomnosť aj katedry svätého Petra, lebo on reprezentoval vo svojej službe prefekta kongregácie a vo viacerých iných úradoch Svätého Otca.“

Otec arcibiskup Alojz dal postaviť veľké množstvo kostolov, došlo k opätovnému obnoveniu kňazského seminára, ale aj zriadeniu nových farností. Bol to človek, ktorý už ako kňaz odvážne bojoval v živote cirkvi napriek mnohým nepriaznivým okolnostiam vtedajšej doby, ktorá bola nepriateľsky namierená voči kresťanstvu vôbec. Sám si veľa vytrpel počas komunistického režimu, keď zažil mnoho nepriateľsky namierených slovných útokov.

V závere sa prihovril všetkým prítomným aj otec arcibiskup Bernard, ktorý sa poďakoval všetkým prítomným biskupom za ich účasť. A pripomenul: „Viac ako titulom eminencia, excelencia, kardinál či arcibiskup, sme ich prirodzene oslovovali titulom „otec“! Boli blízki Bohu i ľuďom, a preto sme im dnes

chceli aj týmto spôsobom prejaviti vďačnosť a vyjadriť uistenie, že aj po smrti na nich pamätáme a vážime si dielo veľkej Božej milosti v ich životoch.“

Po záverečnom požehnaní sa celá procesia presunula k novému epitafu kardinála Tomka, ktorý požehnal bratislavský arcibiskup. Na reliéfe epitafu je heslo „červeného pápeža“: Ut Ecclesia aedificetur – Aby sa Cirkev vzmáhala.

Spracoval: **Matej Caban**

Foto: Jaroslav Fabian, Stanislav Takáč

Budúcnosť kňazstva na Slovensku

Takto znela téma teologického večera, ktorý sa konal 18. marca 2024 vo večerných hodinách v Aule sv. Košických mučeníkov na Teologickej fakulte v Košiciach.

Aká je budúcnosť kňazstva na Slovensku? Vyhovuje súčasný systém formácie a prípravy kňazov dnešným potrebám? Aký by mal byť kňaz? Ako má vychádzať a komunikovať s farníkmi? Aká je identita diecézneho kňaza? Na tieto a podobné otázky hľadal odpovede spišský

diecézny biskup – Mons. František Trstenský a rektor Kňazského seminára sv. Karola Boromejského v Košiciach – Štefan Novotný. Pozvaní hostia sa snažili okrem iného odpovedať na veľmi ťažké, otvorené a priame otázky vyše 200 prítomných ľudí. Súviseli s úbytkom duchovných povolaní, rôznymi pochybeniami kňazov, klerikalizmom, celibátom či s prípravou v kňazských seminároch.

„Snád sa zjednotíme na tom, že stále to má byť Kristov kňaz. A to v dvoch rozmeroch: že Kristus je autor a pôvodca povolania, nie mama, otec alebo babka... A Kristus je cieľ v tom zmysle, že mu patrím. Toto je identita, ktorá pretrváva už vyše 2000 rokov,“ povedal v úvode otec biskup František, s ktorým súhlasil aj pán rektor.

Všetci prítomní mali možnosť priamo sa spýtať alebo písať svoje otázky prostredníctvom online formulára a tie najlajkovanejšie sa následne pýtal hostí moderátor teologických večerov a prednášajúci na teologickej fakulte, otec Pavol Hrabovecký.

„Budúci kňaz má byť človekom modlitby, Eucharistie a mariánskej úcty. Chceme, aby to tu zaznelo,“ povedal otec biskup s tým, že je dôležité vždy si nájsť čas pre Krista. Rektor sa prihovril aj prítomným bohoslovcom: „My predstavení chceme, aby ste zo seminára vyšli spokojní a šťastní a aby ste neodchádzali zranení, ale aby ste odchádzali ešte lepší ľudia, ako ste prišli do seminára. Nie vždy sa to podarí, lebo sme ľudia, ale toto je cieľ.“

Na otázku ako rieši biskup kňazov, ktorí majú problém s alkoholom alebo s dodržiavaním celibátu a vzbudzuje to verejné pohoršenie, odpovedal spišský ordinár: „Hovorím teraz za seba. Platí tu základné pravidlo: riešim iba to, čo viem. Je šetrenie, overenie, či to naozaj tak je. Potom je návrh na riešenie. A je iné, či sa to stalo raz alebo opakovane. Ale môžem uistiť, že to riešim ihneď. Do pár hodín. S tým človekom sa chcem stretnúť, počuť ho a nedávam len na reči „že vraj, údajne, asi...“. Je tak ľahké v dnešnej spoločnosti nahádzať blato jeden na druhého.“

Otec Štefan vyzval všetkých prítomných k modlitbe za kňazov a nové kňazské povolania, lebo je presvedčený

o tom, že „najlepšie povolania sú tie, ktoré sú vymodlené.“

Jednou z najviac lajkovaných otázok bola aj táto: Prečo je potrebné prekladať kňazov, keď sú vo farnosti aktívni a spokojní, rovnako aj farníci a jeho služba pri naša dobré ovocie? Na to biskup František zareagoval: „Toto nie je dôvodom prekladania. Ani vek, ani dĺžka nemá byť dôvodom prekladania. Pri pánoch kaplánov by som polemizoval a to z toho dôvodu,

že chceme, aby získali istú skúsenosť, aby neboli v jednom prostredí, v jednom regióne... aby aspoň trochu spoznali rozmanitosť diecézy. Ak dochádza k prekladaniu, tak preto, že daného kňaza potrebujem inde. Vidím jeho schopnosti a kvality a potrebujem ho inde. Nie negatívne, že ho tu nechcem mať, lebo má dobrý „zvonček“ a dobrých veriacich. Ale je šikovný a ja ho potrebujem do inej farnosti, aby rozkvitla s jeho schopnosťami. Prosím ho. Pre dobro Božieho ľudu ku ktorému ho chcem poslať...”

Biskup Trstenský sa ako diecézny biskup v silnom momente tohoto večera ospravedlnil za predstavených seminára ako aj svojich predchodcov biskupov, a poprosil od odpustenie, keď pustil k vysviacke aj takých kandidátov, o ktorých sa vedelo, že majú viditeľné nedostatky. Taktiež požiadal o lásku a trpezlivosť pre kňazov, ale aj modlitbu za nich a seba samého. V závere

otec Pavol položil obom hosťom otázku, ktorá je v samotnom názve teologického večera. Aká je vlastne budúcnosť kňazstva na Slovensku?

„Ja som optimista. Pán Boh neopúšťa svoj ľud. Pán Boh je Pán Boh. Bohu vďaka! On má svoje cesty k ľudskému srdcu. Božie slovo je mocné, pôsobí v srdciach ľudí a na Slovensku je veľa dobrých ľudí. Myslím si, že máme dobré základy. Nemôžeme sa hladkať, že sme za vodou, ale „neboj sa maličké stádo.“ Nemusíme sa báť,“ zareagoval Štefan Novotný.

„Myslím, že aj táto diskusia, za ktorú som vďačný, priniesla aj takúto vec: Treba zostať nohami na zemi, ale rukami sa držať neba. Nemôžeme žiť v naivite, že nie sú problémy, lebo aj táto diskusia ukázala, že sú. Ale Pán Boh vždy dokáže prekvapiť a s tým počítam,“ uzavrel nový spišský diecézny biskup.

„Je pokušenie klerikov, aby boli laikmi, aby sme sa teraz vyzliekli z toho kňazského, lebo my sme tu pre ľudí... Nie. Sme služobníkmi Cirkvi. Sme ľudia, ale nezbavujme sa toho Kristovho, tým, že sa vyzlečieme. A druhá vec, že laik sa chce stať klerikom. Ten Boží ľud je pekný v tom, že sa rešpektuje rozmanitosť služby a múdry je ten, kto to vie rozlíšiť v danej chvíli. Sú chvíle, kedy kňaz potrebuje byť kostolníkom a inde načo bude kostolníkom kňaz, keď ich má štyroch. Je to o rozlišovaní a múdrosti.“

Mons. František Trstenský

Spracoval: **Matúš Kozelj**

Foto: Michal Halko

Otvorili sme „srdce“ našej arcidiecézy

Deň otvorených dverí – 21. 04. 2024

Už tradične, presne tak, ako je to zvykom, sme aj tento rok na Nedeľu Dobrého Pastiera otvorili dvere nášho seminára pre všetkých ľudí, ktorí boli zvedaví, ako si tu žijeme a čo robíme. Prípravy sa začali už krátko po Vianociach. Druháci, ktorí boli hlavnými organizátormi, sa tejto úlohy ukážkovo zhostili.

Bezprostredné prípravy sa začali v piatok. Učebňa na prízemí sa zmenila na detský kútik, do telocvične pribudol nafukovací hrad, aula sa zaplnila tombolovými cenami. V sobotu sa už usilovne cvičil kultúrny program, v átriu sa pripravil kútik s vecami, kúpou ktorých mohli návštevníci podporiť seminár, upratoval sa a zdobil kostol a pripravila sa jedáleň. V nedeľu sa ešte pripravili do átria drobnosti „pod zub“. A my – seminaristi – sme so zvedavosťou čakali na všetkých, ktorí mali prísť.

Celý program DOD sa začal slávnostnou svätou omšou, ktorú celebroid pomocný otec biskup – Mons. Marek For-

gáč. Prekvapením pre nás všetkých bol veľký počet miništrantov, (približne 80), ktorí slúžili pri oltári. Aj napriek tomu, že svätyňa kostola je dlhá vyše 25 metrov, niektorí miništranti už nemali miesto na sedenie. To bolo pre nás veľmi povzbudzujúce, že mladí sa ešte zaujímajú o niečo také, ako je kňazský seminár a život bohoslovcov. Po svätej omši boli všetci pozvaní na obed. Tých, ktorí si chceli pozrieť priestory seminára aj s krátkym výkladom sme postupne, v skupinách, sprevádzali. Mohli vidieť napríklad seminárnu kaplnku, izby bohoslovcov, miestnosti, v ktorých obedoval a odpočíval pápež František počas svojej návštevy Košíc v roku 2021, ako aj priestory propedeutiky, posilňovňu či knižnicu teologickej fakulty. Od štrnastej hodiny popoludní bola možnosť tichej adorácie v kostole, ktorá bola ukončená o 15. hodine Korunkou Božieho milosrdenstva. Program pokračoval v aule sv. Košických mučeníkov

kultúrnym programom, ktorý vystriedali dve kolá tomboly. Návštevníci mohli vyhrať rôzne knihy, náboženské predmety, výživové doplnky, vstupenky, poukazy, ale aj zájazdy na pútnické miesta ako Fatima či Medžugorie a mnoho iných cien. Za celý deň sme spoločne poďakovali Bohu slávnostnými večerami s návštevníkmi a kanonikmi Košickej arcidiecézy v Seminárnom kostole o 17.30.

Tešíme sa, že môžeme každý rok privítať množstvo ľudí, ktorí prídu a podporia nás svojimi modlitbami, slovami a často aj svedectvami, ktoré nám počas toho dňa povedia. Samozrejme, ďakujeme aj vám všetkým, ktorí nás akýmkoľvek spôsobom podporujete a tiež sa za vás modlíme. Verím, že o rok sa stretneme opäť. Do skorého videnia!

Spracoval: **Martin Baloga**

Foto: Michal Haľko, Martin Ďurčo

Novokňazi

dp. Matej Fečo

**Máš ako diakon vo farnosti aj voľný čas?
Ak áno, ako ho najradšej využívaš?**

Samozrejme, popri povinnostiach, ktorých niekedy nie je málo, mám čas aj na osobné voľno. Veľmi rád ho využívam na oddych, ku ktorému patrí čítanie, niekedy návšteva rodiny, priateľov a kolegov, keďže v živote vo farnosti si už na to treba doslova nájsť čas. Niekedy je to aj športová aktivita alebo výlet.

**Na čo sa najviac tešíš, keď budeš kňaz?
Naopak, pred čím máš bázeň? Prečo?**

Najviac sa teším na to, čo je podstatou kňazstva a neodmysliteľne ku kňazstvu patrí, a to je slávenie eucharistie, teda svätej omše. Veľkú bázeň zasa pociťujem pred samotným kňazstvom, ale aby som bol konkrétnejší, pred vysluhovaním sviatosti zmierenia. Počúvať úprimné spovede, kedy ľudia otvoria svoje vnútro ako možno pred nikým iným, byť konfrontovaný ťažkosťami iných. Ide o spásu duší a ich správne nasmerovanie v živote. Preto tá bázeň 😊

**Čo vnímaš, že si tak najviac musel
obetovať na ceste ku kňazstvu?**

Fuuha, dostali ste ma touto otázkou 😊. Asi najviac som musel začať zanechávať sám seba (v dobrom zmysle slova), v čom potrebujem samozrejme stále napredovať. Obetovať svoje predstavy, plány, niekedy aj očakávania, aby som dokázal chápať, že kňazstvo je Kristovo, nie moje, že je to milosť a dar a nie moja zásluha, či odmena. Vnímam to nie ako jednorazovú úlohu, ale že ma to musí sprevádzať po celý život, aby som hlásal Krista a nie seba.

dp. Šimon Mesarč

V čom ti pomohla formácia na ceste ku kňazstvu? V čom u seba vnímaš významný posun?

Doterajší čas formácie mi dopomohol k tomu, aby som svoju vernosť vo vykonávaní služby, do ktorej som bol povoláný, upevňoval v sile Ducha Svätého a snažil sa byť vždy pravdivý k Bohu, blížnemu i k sebe, a tak väčšmi dokázal otvárať svoje srdce – práve v tom nachádzam aj osobný posun.

Na čo sa najviac tešíš, keď budeš kňaz? Naopak, pred čím máš bázeň? Prečo?

Najväčšiu radosť budem mať z toho, že v Ježišovom mene budem obnovovať obetu nášho vykúpenia; rodine veriacich pripravovať veľkonočnú hostinu, živiť ju Božím slovom a posväcovať sviatosťami. Zasvätiac svoj život Pánovi a spásu tých, ku ktorým budem poslaný, mám bázeň pred najvyšším a večným Kňazom, pretože sa Mu mám čoraz viac pripodobňovať a denne Mu dosvedčovať svoju lásku a vernosť. Prosím o modlitby, aby som vytrval, a aby Boh, ktorý vo mne začal dobré dielo, ho aj dokončil.

V čom vidíš svoju najväčšiu úlohu pre ľudí ako kňaz?

Byť na blízku – v radoostiach i trápeniach – a s pokorou a láskou spoločne kráčať čoraz bližšie k Tomu, ktorý je cestou, pravdou a životom.

dp. Jaroslav Grocký

Akou vlastnosťou by mal podľa teba rozhodne disponovať kňaz dnešnej doby?

Kňaz dnešnej doby by mal tráviť svoj čas s ľuďmi a byť medzi ľuďmi. Presne tak, ako hovorí svätý otec František – ísť na periférie. Nečakať, že ľudia prídu za ním, ale sám vykročiť za ľuďmi. Kňaz dnešnej doby by mal byť tiež pastier v pravom zmysle slova. Mal by byť tým, ktorému záleží aj na tej jednej jedinej ovečke, ktorá sa zatúlala a venovať jej svoj čas. Mal by byť pastierom, ktorý má rád svoje ovce. A napokon, kňaz dnešnej doby by sa podľa mňa nemal stavať do pozície, že je viac ako ostatní

ľudia, ale musí vždy pamätať, že on sám je vybraný z ľudí a ustanovený pre službu ľuďom – nemá byť teda ten, ktorému iní slúžia, ale podľa vzoru Pána Ježiša sám sa má skloniť pred ľuďmi a umyť im nohy – teda preukazovať službu lásky.

Na čo sa najviac tešíš, keď budeš kňaz? Naopak, pred čím máš bázeň? Prečo?

Veľmi sa teším na vysluhovanie Eucharistie. Jedine kňaz môže sprostredkovať ľuďom živého Pána Ježiša pod spôsobom chleba a vína v Eucharistii. A tiež sa teším na vysluhovanie ostatných sviatostí – s niektorými už mám skúsenosť z diakonskej praxe – sviatosť krstu a manželstva. Ale celkovo sa teším, že môžem byť s ľuďmi, slúžiť im a sprostredkovať im Pána Ježiša.

Veľkú bázeň mám pred vysluhovaním sviatosti zmierenia. Je to asi jediná sviatosť, na ktorú sa vopred nedá pripraviť – jediné, čo môžem urobiť ja, je naučiť sa formulku rozhrešenia. Ostatné koná Duch Svätý a ja, ako kňaz, mal by som byť vnímavý na Jeho hlas, aby som vedel ka-
júcnikovi povedať nie to, čo chcem ja, ale to, čo chce Duch Svätý povedať cezo mňa.

Aké sú tvoje očakávania pre kňazstvo?

Rozmýšľam, či mám nejaké konkrétne očakávania. Tak, ako keď som bol vysvätený za diakona a všetko počas tohto roka bolo pre mňa nové a učil som sa, tak to platí asi aj pre kňazskú službu. Teším sa na nové veci, ktoré ma čakajú a do ktorých ma Pán Ježiš pozýva. Teším sa na farnosť, do ktorej ma otec arcibiskup pošle a teším sa a už teraz sa modlím za farníkov, ktorí mi budú zverení, aby som spoločne s nimi ako jeden z nich kráčal po ceste za Pánom Ježišom.

dp. Valentín Harničár

Ako vnímaš svoju pastoračnú prax diakonátu vo farnosti?

Moja diakonská prax vo Farnosti sv. Alžbety v Košiciach bola veľmi komplexná. Mal som možnosť byť súčasťou a nahliadnuť do rôznych oblastí pastorácie – či už ide o mládež, deti, rodiny, školskú a farskú katechézu alebo farskú kanceláriu. Taktiež nebola núdza o príležitosti vysluhovania sobášov, krstov, pohrebov či diakonskej služby pri rôznych slávnostiach, ktorým predsedali naši biskupi. Súčasťou diakonátu je aj kazateľská služba, a preto som rád, že som mal možnosť kázať rôznym skupinám ľudí. Kňazské spoločenstvo na fare ma zas utvrdilo v presvedčení, že je dôležité, aby spolupratia kňazi spolupracovali a posúvali jeden druhého. Diakonskú prax v tejto farnosti preto vnímam ako dar, pretože som sa počas nej veľa naučil.

Na čo sa najviac tešíš, keď budeš kňaz? Naopak, pred čím máš bázeň? Prečo?

Veľmi sa teším na to, že budem môcť ako kňaz priniesť ľuďom živého Kris-

ta najmä vo sviatosti Eucharistie – pod spôsobom chleba a vína. Rovnako sa teším, že budem môcť sprostredkovať Božie milosrdenstvo vo sviatosti zmierenia. No zároveň mám pred vysluhovaním tejto sviatosti aj veľkú bázeň, pretože sa dotýka vnútorných vecí penitenta a kňaz musí byť pri nej veľmi citlivý. No verím, že keď Pán dal povolanie, tak dá aj potrebnú silu a milosť.

V čom vidíš svoju najväčšiu úlohu pre ľudí ako kňaz?

Kňaz pri vysluhovaní sviatostí koná in persona Christi (v osobe Krista). Keď však kňazstvo nemá byť pre kňaza len zamestnaním, ale povolaním, musí ľudom zosobňovať Krista vždy. V tom vidím najväčšiu a najdôležitejšiu úlohu kňaza – prinášať ľuďom Krista nielen cez sviatosti, ale aj prostredníctvom svedectva vlastného života. A to predovšetkým takým spôsobom, že sa pre ľudí stane duchovným otcom. Dorastať do tohto nadprirodzeného otcovstva je celoživotná úloha, takže som si istý, že sa počas života ako kňaz určite nebudem nudiť 😊

dp. Vojtech Turko

Akou vlastnosťou by mal podľa teba rozhodne disponovať kňaz dnešnej doby?

Možno je dobre o hovoriť o viacerých vlastnostiach, ktoré by mal mať kňaz. Kňaz by mal byť v prvom rade dobrým a zbožným človekom, mal by byť pokorným mužom a predovšetkým má mať otvorené srdce pre Božie pôsobenie. Kňaz dnešnej doby má byť rozumný, cnostný, dôstojný a nadovšetko ľudský.

Na čo sa najviac tešíš, keď budeš kňaz? Naopak, pred čím máš bázeň?

Teším na to, že budem môcť slúžiť sv. omšu, na spoločenstvo veriacich, že budem môcť vysluhovať sviatosti, a tak sa ešte viac priblížiť k Bohu a jeho ľudu. Najviac sa však teším na vysluhovanie sviatosti zmierenia, pred čím mám zároveň veľkú bázeň, aby som vedel ľuďom pomôcť v ich trápení a správne ich nasmeroval na cestu spásy.

V čom vidíš svoju najväčšiu úlohu pre ľudí ako kňaz?

Ako kňaz, chcem predovšetkým sprostredkovať Božiu pravdu a milosť veriacim. Chcem slúžiť Pánu Bohu a jeho veriacim s pokorou a láskou. Najväčšia úloha kňaza je byť majákom pre tých, ktorí hľadajú prístav pokoja a Božej lásky, a tým aj chcem byť, nie je to ľahké, ale s Božou pomocou verím, že to zvládnem. I kňaz je len človek, preto nie je dobré, ak ľudia idealizujú kňaza.

Spracoval: **Matej Caban**
Foto: VT, ŠM, VH, JG, MF

Snina – nájdenie sa, Domček – rozkvitanie *Na pastoračných ročníkoch...*

Ahojte!

Volám sa Samuel Sitkanič, som bohoslovec v pastoračnom ročníku po 1. ročníku v kňazskom seminári. Jeden pastoračný ročník už mám za sebou, ten druhý mi práve beží. Som taký „pastoračný“ bohoslovec 😊. Také bolo rozhodnutie predstavených a také som ho aj slobodne prijal. Už teraz som za to najmä Bohu vďačný, že môžem mať priame skúsenosti z mnohých akcií s ľuďmi. Už v tejto chvíli pociťujem vďaka za to, že nič som nestratil, ale práve naopak, že som mnohonásobne získal.

Čas v Snine bol časom hľadania a utvrdenia sa v životnom povolaní. V Snine som mal možnosť spoznať, čo predstavuje klasická pastoračia, to znamená život na fare (v mojom prípade so 4 kňazmi) a vo farnosti so všetkými ľuďmi, od najmladších po najstarších a nielen so zdravými. Slúžil som tam, kde to bolo žiadané. Od kostolníctva a miništrovania, cez kanceláriu, domáce práce na fare = „gazdiná“, nákupy, chodenie k zdravotne a mentálne postihnutým deťom, k seniorom do

stacionára, príprava, pomoc a niekedy vedenie katechéz v Cirkevnom centre voľného času, rozdávanie svätého prijímania chorým v nemocnici a rôzne iné spontánne činnosti, aké len život prináša.

Bol to čas spoznávania a narážania vlastných predstáv s realitou. Bol to čas zreálnenia. Bol to čas, ktorý ma nakoniec utvrdil v tom, že byť s ľuďmi a pre ľudí je to, čo ma naplňuje. Bol to čas nájdenia sa.

Tento rok praxujem v tzv. Domčeku na pútnickom mieste vo Vysokej nad Uhom, kde žila a svoj život korunovala palmou mučeníctva blahoslavená Anka Kolesárová. Ide o špeciálnu pastoračiu zameranú na mladých. Sama Anka vydala svedectvo viery v šestnástich rokoch. V Domčeku tvoríme jedno rodinné spoločenstvo. Niečo iné, ako bol život na fare. Laici a zasvätení dokopy, pokope a spolu budujúci a tvoriaci toto Bohom požehnané miesto.

V Domčeku robím všetko čo treba. Od prác vnútorných, ako je napríklad pomoc v kuchyni, upratovanie, chystanie ubytovania pre sem prichádzajúcich ľudí a pod. Potom je to doprevádzanie mladých počas duchovných obnov a sprevádzanie pútnikov. Samozrejme, príprava púti, ktoré sú hlavnou činnosťou Domčeka, prebiehajúce zväčša raz mesačne cez víkend. Práce vonkajšie patria medzi tie najčastejšie. Niet sa čomu čudovať. Vedľa Domčeka je rozostavaná stavba, budúce Pastoračné centrum pre mladých. Ďalej to sú práce v ružencovom dome, v tom

dome, kde sa bl. Anka modlievala ruženec. A nehovoriac o ďalších pozemkoch, o ktoré sa je potrebné starať.

Preto môžem povedať, že Domček je miesto intenzívnej formácie, kde za veľmi krátky čas sa toho naučím veľmi veľa. Pravdupovediac, takmer každý deň robím niečo, čo som nikdy predtým v živote nerobil. V Domčeku zvykneme srandovať, že Domček = furt daco (po slovensky: stále niečo). Domček, to je nemocnica pre mladých, ktorí tu neraz prichádzajú zranení a rozbití mamom a klamom tohto sveta. V Domčeku sa dávajú dokopy, aby sa z nich stávali zrelí a zodpovední ľudia.

Domček, to je miesto prijatia, kde nikto nikoho nevyklučuje, nikto nie je nad niekým a nikto nie je pod niekým, všetci sme si krstom rovní, všetci sme bratia a sestry, pretože všetci máme jedného nebeského Otca. Domček je miesto, kde môžem byť úplne sám sebou, a sám na vlastnej koži spoznávam, čo to znamená byť úplne sám sebou. Niekedy si hovorím: „Aj toto som ja? Aj toto je vo mne?“ Domček je miesto, ktoré ma učí byť otvoreným, kreatívnym, nebať sa strácať vlastné predstavy, a tak sa nechať dávať strhávať Božím dobrodružstvom. V Domčeku sa navzájom počúvame,

spolu si pomáhame a spolu sa dvíhame. Snažíme sa žiť ako jedna veľká rodina.

Na záver Vám chcem povedať moje osobné svedectvo, ako som sa dostal do Domčeka: 7. mája 2023, bola to nedeľa, som sa s jedným kňazom rozhodol ísť na výlet. Opýtal som sa ho: „Kde pôjdeme?“ On mi na to odpovedal: „Ešte neviem.“ Ja mu na to: „No dobre.“ A vyrazili sme, až sme sa nakoniec ocitli v Domčeku. Spoznali sme sa s ľuďmi, ktorí tam toho dňa boli. V ten deň, v ten večer, z toho kňaza vyšla práve táto veta: „Samo, ty tu ostaneš.“ Touto vetou tento kňaz v tom okamihu doslova prorokoval. O nejaký čas neskôr mi bolo povedané rektorom, že ma chcú dať do Domčeka. S touto správou som zašiel za spomínaným kňazom, či v tej chvíli srandoval, alebo o tom vedel. Pozeral som sa mu pritom priamo do očí. On mi na to povedal: „Nie, o ničom som nevedel. To som povedal zo srandy.“ Vzápätí na to reagoval: „No vidíš, ako to Pán Boh riadi?“ A naozaj, v živote nič nie je len tak, a všetko je pre niečo. Osobne to vnímam práve takto, že Anka je tá, ktorá si ma sem zavolala, aby som prv spoznal ju, a potom to miesto a všetko, čo s ním súvisí.

Spracovanie + Foto:
Samuel Sitkanič

Nádej zázrakov

„Všetko má svoj čas a svoju chvíľu.

Svoj čas má narodiť sa, svoj čas má zomrieť. Svoj čas má plakať, svoj čas má smiať sa.

Svoj čas má zarmucovať sa, svoj čas má tancovať. Svoj čas má hľadať (niečo), svoj čas má niečo stratiť. Svoj čas má odmlčať sa, svoj čas má prehovoriť.“

Kazateľ 3, 1-7

A svoj čas má aj svedčiť. Preto tento článok nepíšem ako chronológiu udalostí, ktoré sa udiali počas môjho pastoračného ročníka, ale ako svedectvo o Božej Láske, ktorá je verná vždy – bez ohľadu na to, či prechádzam púšťou alebo oázou.

Je horúci letný den. Len pred chvíľou som sa vrátil domov – do Medzian. A práve v momente, keď som zaparkoval, mi zvoní mobil. Pozriem na displej: „o. rektor Štefan Novotný“. Po niekoľkých úvodných slovách zaznie veta: „Ondrej, hľadali sme, kde by si šiel na pastoračný ročník. Mohli by to byť Jarovnice?“

O niekoľko dní neskôr som nesmel zaparkovať pred farou. Vtedy som vôbec netušil, že slovo „domov“ sa pre mňa stane synonymom farnosti Jarovnice. Teda,

aby som bol presnejší, ani nie tak samotná farnosť, ako vzťahy, ktoré tu postupne vyrástli.

Počas tých pár mesiacov som spoznal nie len nových ľudí, ale aj sám seba a svoje vlastnosti. Tie, ktoré sa mne aj iným prijímajú ľahšie – a sú darmi od Stvoriteľa a aj tie, ktorých prijatie vyžaduje istú námahu a slúžia na dozrievanie a okresávanie. A z tých všetkých mi nedá nespomenúť aspoň jednu vlastnosť, o ktorej som doteraz nevedel.

Objavil som v sebe špeciálny dar: charizmu kazení 😊. Už pár hodín po mojom príchode sa na fare pokazila myčka. O niečo neskôr začala tiecť práčka. Tesne pred Vianocami sa znefunkčnil televízor. Ďalej to boli svojvoľne (ne)odbijajúce hodiny na veži, neštartujúci Peugeot, niekoľko defektov na Fábii. A aby to všetko malo aj viditeľný efekt, na Prvý sviatok vianočný mi počas tichej noci začal horieť organ. Prečo to spomínam? Lebo okrem týchto nepodstatných vecí sa „pokazila“ ešte jedna.

Akosi súbežne s pokazenými spotrebičmi odišla ešte jedna dôležitá vec.

Niekoľko rokov som počúval o tom, akým darom je povolanie. Aj manželstvo, aj zasvätený život. No dlhé roky som sa nevedel stotožniť s tým, že aj kňazstvo, resp. celibát môže byť darom.

Dlhodobu som ho vnímal ako kríž. Avšak počas pastoračného, vrámci objavenej charizmy kazenia, sa aj toto moje vnímanie „pokazilo“. Teraz môžem úprimne povedať, že je darom.

Uvedomil, že vo vzťahoch som bol dosť egoista a sebec. Teda, aj ním stále som, aleee... už si to aspon uvedomujem 😊 (a pomenovať chorobu je prvý predpoklad na jej liečenie).

A toto sebecké nastavenie sa preniesol aj do môjho nazerania na kňazstvo.

Potreboval som na to pozrieť z druhej strany: Tak ako to platí v manželstve – až keď budem žiť ako dar pre druhého, stane sa manželstvo darom aj pre mňa, tak aj v zasvätenom živote: ak budem žiť celibát ako dar pre druhých – stane sa darom napokon aj pre mňa.

A vrámci tohto krátkeho svedectva sa chcem podeliť ešte o jednu vec, ktorú mi Pán Boh zjavoval počas pôsobenia v Jarovniciach. Objavil som ešte jeden dar. Dar, ktorý som dal a zároveň aj dostal.

Je to dar „obyčajnej prítomnosti“.

V jednej detskej piesni sa spieva: „či si malý a či veľký... Boh Ťa ma rád“. Teoreticky a možno aj teologicky to máme nashudované, napočúvané. Napriek tomu si

Aj keď asi skôr podvedome, no očakával som, že láska žitá v kňazstve a dokonca aj celibát bude darom pre mňa. A ono to neprichádzalo. Pochopiteľne, keďže láska si zo svojho princípu vyžaduje vyjsť zo seba, zomierať pre niekoho.

Avšak postupne sa môj pohľad začal meniť. A to z veľkej časti práve vďaka daru služby vo farnosti. Ak totiž budem žiť predovšetkým ako dar pre druhého, časom sa to stane darom aj pre mňa. Ale k tomu vedie cesta obety a kríža.

Často myslíme, že musíme dokázať niečo výnimočné, aby nás ľudia mali radi. Počas mesiacov v Jarovniciach som mal možnosť ešte viac sa presvedčiť, že k tomu, aby sme si boli vzájomným darom, nie sú vôbec nutné špeciálne vedomosti, rôzne tituly, megatalenty, showmenstvo a pod. Priznám sa, že občas bojujem s porovnávaním sa s druhými: „keby som bol taký extrovert, ako... keby som vedel tak rozprávať vtipy ako... keby som bol taký komunikatívny ako... keby som vyzeral ako...“

Pritom je to také jednoduché. Stačí tu byť pre toho druhého. (btw, jednoduché neznamená vždy ľahké 😊). Či išlo o rôzne stretká s mladými, deťmi, výlety, obnovy, púte, veselice, rozhovory – všetko sú to „len“ prostriedky na budovanie vzťahov. A práve vzťahy nás učia láske. Nemusím robiť nič megašpeciálne. Stačí mať na druhých čas, byť otvorený, aspoň trochu snahy a všetko ostatné doplní Boh.

A že budú veci inak ako si predstavujeme, to je, verím, dôkaz kreativity Ducha Svätého. To On láme naše očakávania a napokon dáva v oveľa väčšej miere, ako si vieme predstaviť. A tento čas v Jarovniciach bol a aj je pre mňa toho živým dôkazom.

Na záver chcem zo srdca podakovať všetkým, ktorí sa stali súčasťou môjho príbehu – a ja ich. Počnúc pánom farárom a kaplánom, ktorý mi dennodenne vytvárali rodinné prostredie na fare a boli so mnou trpezliví, cez farníkov, rodinky, návštevy, mladých, deti... a aj farské zvieratká 😊.

Špeciálne však chcem podakovať mladým z osady a teenagerom z farnosti. Práve toto spoločenstvo je pre mňa svedectvom že Boh nám dá ešte viac, ako očakávame, stačí len vykročiť – a to aj napriek nedostatku istoty a strachu z nepoznaného. Ešte pred niekoľkými

mesiacmi bolo moje nastavenie takéto: na stretká s deťmi som zvyknutý z eRka, na mladých z Domčeka, UPCčka, Kamienkáčov a pod., so starkými som tiež rád rozprával... no asi najväčší rešpekt som mal práve pred „pubertákmi“. A práve od nich som zažil najviac prijatia, lásky a pochopenia. Veľmi mi prirástli k srdcu. Chcem tým celým povedať, že ak sa vy priznáte k Bohu, Boh sa prizná k Vám.

Už viac krát som počul radu: nechod do vzťahov naplno, lebo sa Ti potom bude ťažko odchádzať. Iste je v tom aj veľa pravdy a vo všetkom treba mať správnu mieru, avšak mojím mottom naďalej ostáva: „Radšej mať prebodnuté srdce, ale živé, ako bez nezranené, ale kamenné a mŕtve.“

Prejav bolesti je totiž prejavom života. A tak viem, že keď sa budem lúčiť s touto farnosťou, nebudú mi chýbať slzy. No budú to predovšetkým slzy dojatia a vďačnosti za tak veľa ký dar. Veď aj rodičia žijú naplno pre svoje deti, dávajú im svoj čas, energiu, srdce a to s plným vedomým toho, že raz sa práve vďaka tomu ich deti ostamostatnia. To je paradox ale aj zázrak života. Naším povolaním je milovať a nevlastniť. Veď sám Ježiš vraví: kým pšeničné zrno neodumurie, neprinesie úrodu. Preto verím v nádej zázakov.

Spracovanie + Foto:
Ondrej Martinkovič

Erasmus v Írsku

Dia Duit!

[Írsky pozdrav: Boh ti žehnaj! Dobrý deň!]

Od 9. septembra ubehlo už viac ako sedem mesiacov kedy som opustil seminár a vycestoval som na študijný pobyt Erasmus+ v Írsku. Moje kroky smerovali do mesta Maynooth, ktoré je od hlavného mesta Írska vzdialené len pol hodiny cesty autom. Tento deň si budem pamätať aj skrze počasie, keďže teplota termometra bola veľmi vysoko a zatiaľ sa takéto počasie od vtedy nezopakovalo. Počasie je veľmi premenlivé a za jeden deň sa vystriedajú aj všetky štyri ročné obdobia.

Maynooth je mesto s veľkou komunitou študentov, ktorí využívajú rozsiahli kampus a študijné možnosti. Jednoduché napísané, ide o študentské mesto a všetko je prispôbené tomuto spôsobu života. Dominantou mesta je vysoká kostolná veža, je naozaj vysoká – meria vyše 83 metrov. Práve pohľad naň sa mi naskytol nasledujúce ráno. V tento deň sa začalo pre mňa jedno veľké dobrodružstvo v Medzinárodnom Kňazskom seminári sv. Patrika [St. Patrick's National Seminary Maynooth], ktorý je súčasťou Pontifikálnej Univerzity sv. Patrika [St. Patrick's Pontifical University].

Napriek tomu, že tak ako sa na začiatku zdá v novom prostredí všetko nepoznané, som skrze milé privítanie bratov seminaristov cítil podporu, z ktorej sa zrodili nové priateľstvá. Seminár sa pre mňa stal miestom zázemia a zážitkov na ktoré skrze spomienky budem dlho pamätať. Náročné pre mňa bolo prenik-

núť do kultúry tejto krajiny a špecificky seminárnej komunity. Napríklad ak sa Ír hneď za pozdravom opýta „ako sa máš?“ nechce počuť odpoveď. Takto nastali aj úsmevné chvíle. Keď som si chvíľami myslel, že každý seminarista, pretože som nový, má potrebu v priebehu niekoľkých minút, sa ma vždy opýtať: ako sa mám.

Ako čas plynul postupne som si zvykol na seminárny program a všetky aktivity spojené s formáciou. Som veľmi vďačný za tento komunitný život v inom seminári, pretože mi to pomohlo spoznať a chápať inú kultúru s jej zvykmi. Írsko je veľmi multikultúrna krajina v ktorej sa zvyky a tradície rôzne miešajú. Napriek tomu seminár je zdrojom Írskej duchovnosti, ktorú takto zachováva ako poklad viery pre budúce generácie. Táto partikulárna Cirkev je v súčasnosti počtom veriacich malá. O to viac je pre mňa povzbudením a príkladom, že aj skrze ťažkosti multikulturalizmu a sekularizácie, vieru

praktizuje čo do počtu málo ľudí, ale čo do kvality je to viac ako veľké počty. Je to pre mňa povzbudením ako zostať pokojným aj napriek klesajúcemu číslu veriacich na Slovensku. Vďaka pobytu v tejto komunite som okúsil iné formy modlitby a objavil som nové dimenzie duchovného života.

St. Patrick's mi ponúkla nové pohľady a vedomosti v teológii. Zároveň to je aj môj prvý rok spojený s teologickým štúdiom v plnej miere. Bolo pre mňa veľkou výzvou myslieť, rozprávať a učiť sa v cudzom jazyku. V prvých týždňoch som sa musel prekonávať a vystúpiť z komfortnej zóny a začať rozprávať aj napriek rôznym chybám. Bol to pre mňa nepoznaný pocit, ktorý ma učil pokore a vytrvalosti. Jednoducho ak nepoznám slovnú zásobu pre nejakú špecifickú, ale zároveň bežnú konverzáciu, tak sa vtedy môžem len usmievať. V konečnom dôsledku aj všetky ťažkosti, priniesli svoje ovocie. Celé štúdium v peknom historickom prostredí dotvára príjemná atmosféra komunity zamestnancov a študentov. Našiel som tu to, čo ponúka aj naša univerzita a jej heslo: formujúca myseľ a srdce. S prednášajúcimi sa stretnem aj pri káve alebo čaji a môžeme sa rozprávať na akúkoľvek tému.

Popri štúdiu a formácií som mal možnosť spoznať a navštíviť významné miesta Írska. Táto krajina, označovaná aj zelený ostrov, mi dala spoznať jej krásy pobrežia ale aj vnútrozemia. Navštívil som slávne Moherské útesy a stál som na pobreží Severného Atlantiku na ktorého druhej strane je Amerika. Severné pobrežie je naozaj veľmi pekné a ponúka nádherné pohľady. Modlil som sa na pútnických miestach tejto krajiny a uctil som si aj ich spolupatrónku sv. Brigitu. Pre Írov je jeden z najvýznamnejších víkendov v marci deň sv. Patrika. Počas tohto víkendu som v Dubline videl všetko v zelenej farbe. Súčasťou osláv je veľký sprievod umelcov a organizácií ulicami mesta a samozrejme ich pivo Guinness.

Môj študijný-formačný pobyt sa pomaly blíži ku koncu a ja začínam bilancovať. Keď sa obzriem späť na všetky prežité týždne pociťujem vďačnosť. Boh sa mi dal spoznať v nových dimenziách, a ak by aj všetko ostatné bolo nepodstatné (čo samozrejme nie je), tento duchovný impulz je pre mňa veľkým obohatením. Už teraz sa mi spája celá mozaika, v ktorej má každé priateľstvo, vedomosť ale aj tie ťažšie chvíle svoje miesto. Bude sa mi odchádzať ťažko, pretože viem aké bohatstvo opúšťam. Na druhej strane, bude o to radostnejší každý návrat za moji priateľmi a novými zážitkami.

Le gach dea-ghuí!

[pranie: So všetkým najlepším!]

Spracovanie + Foto:

Šimon Jurčišin

Služby v seminári

ŠÉFREDAKTOR BOROMEA

Matúš, tento rok ti bola zverená služba šéfredaktora seminárneho časopisu. Skús našim čitateľom priblížiť, čo je tvojou úlohou.

Ako šéfredaktor som zodpovedný za riadny chod celého časopisu. Stojím na začiatku i konci celého procesu tvorby. Časopis publikujeme 2-krát za rok. Raz na Vianoce a raz pred letnými prázdninami. Ešte pred prvým stretnutím napíšem mail do všetkých farností s možnosťou objednať si Boromeo. V septembri a potom v januári zvolám redakčnú radu, ktorú aktuálne tvorí 12 bohoslovcov. Na tomto stretnutí je mojou úlohou predstaviť, čo bude obsahom nového čísla a stanoviť hlavnú tému. Väčšinou ide o nejakú dôležitú udalosť úzko spätú s kňazským seminárom či diecézou. Následne to spolu s redaktormi prediskutujeme. Som veľmi vďačný, keď aj oni prídu s vlastnými a originálnymi nápadmi, ktoré obohatia a oživia náš časopis. Na konci si rozdelíme úlohy a stanovíme si termín, do ktorého musíme všetky články vypracovať.

Keď mi ich zašlú, tak ich gramaticky a štylisticky skontrolujem s pomocou učiteľov slovenčiny a pošlem ich grafikovi na spracovanie. Predstavím mu svoju grafickú predstavu a na základe hlavnej témy, vyberiem titulnú fotku pre nový časopis. Po spracovaní mi grafik zašle prvý náhľad časopisu. Vtedy skontrolujem, či je všetko tak, ako má byť. Redaktori to majú možnosť pripomienkovať a keď je všetko v poriadku, zašlem to do tlače.

Tá trvá aj s dovozom niekedy dva týždne. Medzi tým si musím pripraviť celú logistiku. Väčšinou oslovím jedného z bohoslovcov, aby mi pomohol pripraviť obálky, krabice a štítky s adresami. Keď príde časopis, rozdelím ich podľa objednávok, ktoré som prijal. Väčšinou vytlačíme priemerne 2 300 kusov. Závisí to od počtu farností, ktoré majú o časopis záujem. Následne ich odošleme poštou alebo pripravíme na osobné prevzatie. V každom časopise je nejaká malá súťaž, do ktorej sa môžu čitatelia zapojiť. Preto po doručení časopisov medzi ľudí, prichádzajú maily so správnymi odpoveďami a tie zaraďujem do žrebovania o vecnú cenu. Po stanovenom termíne vyžrebujem s nejakým hosťom troch výhercov, ktorých odmeníme. Taktiež zbieram všetky milodary za Boromeo, ktoré nám naši čitatelia venujú na chod časopisu.

Napokon, som rád, že píšeš o mojej práci ako službe. Myslím si, že cieľom každej služby v seminári, nech už je akákoľvek, je slúžiť Pánu Bohu a ľuďom.

Ved' ani Pán Ježiš sa neprišiel dať obsluhovať, ale slúžiť. (Mt 20, 28) A to platí aj o mne. Teda vnímam úlohu šéfredaktora ako službu, ktorú som prijal s cieľom obohatiť našich čitateľov, a zároveň vydať svedectvo o Kristovi.

V čom u seba vidíš najväčší posun vďaka tejto službe? Myslíš, že ti toho dala viac, ako si zobrala?

Posun vidím určite v pokore. Hlavne keď mi niektorí bohoslovci pošlú svoje články dva týždne po stanovenom termíne a nestíhame. (úsmev) Ale okrem toho sa učím trpezlivosti najmä so sebou samým. Boli dni, keď som sedel nad prázdny papier a neprichádzala žiadna myšlienka či nápad. Nenapísal som nič a nechcel som to rýchlo „zbúchať“. Musel som si to poriadne premyslieť a premodliť. Predsa chceme, aby Kristus písal skrze nás.

Občas si sám sebe hovorím, čo nič nestojí, za nič nestojí. Teda je prirodzené, že pre dobrý časopis je potrebné sa veľa obetovať. Aj keď prichádzam o kopeček voľného času, získavam nenahraditeľné skúsenosti, ktoré ma posúvajú vpred. Preto mi táto služba jednoznačne dáva viac ako berie. Veľmi ma baví a mám z nej radosť. Pred nástupom do seminára som pracoval v miestnom rádiu ako moderátor a redaktor, preto mi média nie sú cudzie. Práve naopak. Znova a znova objavujem krásu a hĺbku tejto služby, ktorá je jedným z nástrojov modernej evanjelizácie. Od prvého momentu som sa naučil mnoho nových vecí či oprášil a zdokonalil tie staršie, ako sú napríklad práca s Wordom a grafikou, zlepšenie gramatiky a štylizácie textov, fotenie, rôzne administratívne úkony,

účtovníctvo, komunikácia s verejnosťou a podobne. Stále je čo zlepšovať, zdokonaľovať a učiť sa novým veciam, preto sa teším na ďalšie výzvy, ktoré táto služba prinesie. Som vďačný za všetko, čo mi dala. Najväčšiu radosť mi robí, keď držím v ruke vytlačený časopis, vidím tú námahu a prácu niekoľkých mesiacov. Je to skvelý pocit pre každého šéfredaktora. Veľmi sa teším aj spätným väzbám zo strany čitateľov, ktoré nás posúvajú vpred. Ťažšie chvíle prežívam tesne pred vydaním. Či stíhame a či to bude dobré. Napokon cítim veľkú zodpovednosť za prejavenú dôveru zo strany predstavených. Učím sa manažovaniu, riadeniu a snažím sa pri tom využiť všetky svoje dary a talenty, ktoré som od Pána dostal. Pevne verím, že to všetko prinesie svoje ovocie v pravý čas.

KULTÚRNY REFERENT

Patrik, v čom spočíva tvoja úloha kultúrneho referenta? Objasnił by si nám v krátkosti, na čo všetko musíš pri svojej službe myslieť?

Úlohou kultúrneho referenta je aspoň trochu sledovať kultúrne dianie v Košiciach a na základe toho vyberať a predkladať vhodné podujatia, ktoré by bohoslovcov mohli obohatiť. S návrhmi vhodných spoločenských akcií môžu za kultúrnym referentom prichádzať aj sami bohoslovci. Jeho úlohou je potom zistiť počet záujemcov o dané podujatie a referovať to na schválenie rektorovi seminára. Pán rektor väčšinou dovoľuje zúčastniť sa kultúrnych akcií, ak sa nekryjú s duchovnou obnovou alebo iným formačne dôležitejším programom v seminári.

Keďže sa rok tvojej kultúrnej „misie“ pomaly blíži ku koncu, budeš nám vedieť zhodnotiť či máme ako bohoslovci ku kultúrnym akciám vzťah, alebo sa im skôr vyhýbame? Ktoré podujatie malo doteraz najvyššiu účasť?

Vzhľadom na to, že osobne nie som veľmi kultúrny typ človeka a uvedomenie si toho, že škola a denný seminárny program zaberajú väčšinu času počas týždňa, predpokladal som, že bohoslovci nebudú mať veľký záujem o kultúru. Veď každý svoj voľný čas najprv využíva na iné záujmy. Avšak mýlil som sa. Viacerí bohoslovci boli za mnou s konkrétnymi návrhmi podujatí. Aj keď dopyt po týchto podujatiach nebol hromadný, jednalo sa iba o zopár jednotlivcov, predsa len som pochopil, že spolubratia majú záujem o kultúrne vyžitie. Išlo napríklad o premietanie filmu v spoločenskej miestnosti,

účasť na niekoľkých koncertoch a pozretie jedného filmu v kine spolu s pánom rektorom. Je potrebné dodať aj to, že už samotná budova Teologickej fakulty v Košiciach je kultúrnym prostredím. Často sa v nej organizujú mnohé kultúrno-duchovné podujatia, napríklad Košické Hanusove dni, teologické večery, rôzne výstavy, ale aj akcie spoločenstva Maranatha či Univerzitného pastoračného centra v Košiciach. Ďalším kultúrno-duchovným priestorom je aj náš seminárny kostol, v ktorom sa sezónne organizujú rôzne koncerty, hlavne organové. Taktiež každú prvú nedeľu v mesiaci v ňom organizuje večerné chvály spoločenstvo Maranatha. Ak to zhrniem, vidím, že bohoslovci majú záujem o kultúrne akcie, aj keď nie rovnakého druhu.

Je ťažké povedať, ktoré podujatie malo najvyššiu účasť, keďže nemám urobenú presnú štatistiku. Možno však konštatovať, že bohoslovci majú prevažne záujem o teologické večery, diskusie a koncerty.

Spracoval: **Daniel Dzuríš**
Toto: MK, PG

Propedeutici v teréne

Dňa 13. 4. 2024 naše Propedeutikum zavítalo do Vranova nad Topľou. Boli sme pozvaní k tamajším mladým študentom na Cirkevnú spojenú školu. Študenti ôsmeho ročníka a septimy, čiže tretieho ročníka strednej školy, si tak mohli z úst nášho prefekta, otca Mareka Kundera, vypočuť pútavú prednášku o správnom výbere životného povolania. Rozprával o pocitoch, životných okolnostiach a túžbach našich srdiec, ktoré sú jasným znakom toho, čo od nás Boh v živote žiada a cez ktoré povolanie nás chce už tu na zemi naplniť a napokon priviesť k spásu. Po prednáške sa gymnazistom prihovoril aj každý z nás. Mladým sme v krátkosti vyrozprávali svoje životné príbehy a osobné svedectvá, vďaka ktorým sa dozvedeli, čo konkrétne nás priviedlo k rozhodnutiu kráčať naplno za Kristom. Napokon dostali priestor na otázky aj samotní študenti, z čoho vzišla obohatujúca diskusia, napríklad o živote kňaza v celibáte či finančnej situácii kňazov.

Vo februári sme sa spoločne zúčastnili duchovnej obnovy s vdp. Jurajom Sedláčkom na pútnickom mieste Skalka pri Trenčíne. Prebiehala netradičnou formou, pretože okrem prednášok cez deň sme večer pozerali filmy, ktoré sme neskôr analyzovali a objavovali ich skrytú hodnotu. K dispozícii sme mali aj osobného kuchára. Prednášky boli zamerané na tému mužnosť a otcovstvo. Počas týchto dní sme zjednotili krásu prírody, ticho okolitého prostredia a možnosť osobného zdieľania. Zároveň sme mali príležitosť každodennej svätej omše, adorácií, modlitby Liturgie hodín pri rieke Váh a súkromnú prehliadku miesta, kde kedysi žili sv. Andrej Svorad a Beňadik. Na záver sme ocenili vládny prístup exercitátora, bohatý prínos prednášok a duchovné povzbudenie.

Spracoval: **Matúš Žinčák**
Foto: Archív Propedeutika

Spracoval: **Benjamín Grejták**

Svätá Terezka z Lisieux

EUCCHARISTICKÁ ŽENA A MOJA PATRÓNKA

„Dôvera a nič viac ako dôvera nás musí viesť k láske.“ To sú slová, ktoré napísala v septembri 1896 svätá Terézia od Dieťaťa Ježiša a ktoré inšpirovali názov novej apoštolskej exhortácie pápeža Františka, ktorú vydal 15. októbra minulého roku.

Aj týmto dokumentom chce Cirkev ukázať na aktuálnosť tejto svätice pre súčasnosť. V dobe, ktorá nás vyzýva, aby sme sa uzavreli do svojich vlastných záujmov, nám Terézia ukazuje krásu toho, že život sa stáva darom. V čase, keď mnohí strácajú zmysel života, ona ukazuje život pre spásu duší. V čase keď mnohí prežívajú úzkosti, strach a nepokoj, ona vyzdvihuje dôveru v Boha. Pre Teréziu totiž Boh žiari predovšetkým svojím milosrdenstvom, ktoré je kľúčom k pochopeniu všetkého, čo sa o ňom ešte hovorí. V čase, keď prevládajú najpovrchnejšie potreby, je svedkom evanjeliového radikalizmu. V čase individualizmu nás núti objaviť hodnotu lásky.

V čase, keď sú ľudia posadnutí veľkosťou a novými formami moci, ona ukazuje cestu k malosti. V čase, keď sú mnohé ľudské bytosti odvrhnuté, frustrované, bez záujmu druhých, nás učí kráse starostlivosti o druhého. V čase komplikácií nám môže pomôcť znovu objaviť jednoduchosť, absolútny primát lásky, dôvery a odovzdanosti. V čase uzatvárania sa do seba nás Terézia pozýva, aby sme vyšli ako misionári, uchvátení príťažlivosťou Ježiša Krista a evanjelia.

Mňa osobne oslovuje Terezka svojou túžbou po svätosti. V pokore si uvedomujúc svoje opakujúce chyby, malosť a nedokonalosť, objavila Terezka tzv. Malú cestu, ktorá ju aj naozaj priviedla k svätosti. Povzbudzuje ma tiež jej ochota prijímať každé príkorie a všetko čo jej život prináša s úsmevom na tvári, pričom to všetko obetuje za záchranu duší.

LÁSKA K EUCCHARISTICKÉMU KRISTOVI

Ako dieťa mala rada procesie s Oltárnou sviatosťou. S radosťou rozsýpala kvety pod nohy Pána Boha a aby nespadli rýchlo na zem, vyhadzovala ich čo najvyššie, a najšťastnejšia bola, keď sa lupene dotkli monštrancie. Prvé sväté prijímanie prijala ako 11-ročná. „Ach, aký sladký bol Ježišov bozk na moju dušu. Bol to bozk lásky, cítila som sa milovaná

a hovorila som: milujem Ťa a dávam sa ti navždy.“ V ten deň sa modlí slovami: „Bože môj, nevýslovná slasť, premeň mi v horkosť všetku pozemskú útechu.“

Terezka túžila prijímať čím častejšie Eucharistiu, no v tom čase to nebolo možné. V Obete milosrdnej lásky, ktorá trpí, pretože nemôže každý deň prijímať sväté prijímanie, hovorí Ježišovi: „Zostaň vo mne ako v stánku“. Keď však Terezka hovorí o Eucharistii, nekladie na prvé miesto svoju túžbu prijať Ježiša vo svätom prijímaní, ale túžbu Ježiša, ktorý sa chce s nami zjednotiť a prebývať v našich srdciach.

Spracoval:
Kristián Fečík

BYŤ MALÝ ZNAMENÁ:

- poznať svoju ničotu
- všetko očakávať od Boha
- Nerobiť si priveľké starosti pre chyby
- neznepokojovať sa nad sebou
- nepripisovať si úspech v čnosti
- nepokladať sa za pevného
- nestrácať odvahu pre stále sa vynárajúce slabosti a chyby

Medzi vedomím vlastnej malosti a činnosti milosrdnej lásky objavila vzťah závislosti.

Malá cesta

„Ak sa neobráťite
a nebudete ako deti, nevojdete
do nebeského kráľovstva.“

Kňaz – služobník Eucharistie

Ten, čo nám dáva Ježiša

Každé povolanie je niečím výnimočné a zároveň aj jedinečné. Medzi jedno z povolaní patrí kňazstvo. Jeho vykonávaním je kňaz. Každé povolanie má akoby prijímacie konanie a aj v tomto prípade môžeme povedať, že sa jedná o takéto konanie, avšak o niečo špecifickejšie a zložitejšie. V tomto prípade si vyberá Ježiš Kristus. Preto sa niekedy o kňazovi hovorí – „Kristov kňaz.“

Už na úplnom začiatku môžeme vnímať výnimočnosť, pretože samotný povolávateľ je Výnimočný. Kristus sám povoláva a dáva príklad, ako taký kňaz má konať. Upriamuje na službu, ktorá má byť určená pre všetkých, no najmä najbiednejších. Najbiednejších práve preto, lebo tí sú často zmietaní rôznymi okolnosťami ako hladom, vojnou, egoizmom alebo hedonizmom.

To znamená, že charakteristickým znakom tohto povolania je služba. V nej

má kňaz slúžiť a prinášať obety. Nestal sa kňazom preto, aby upriamoval pozornosť na seba, ale na Krista. Veď aj pri sv. omši, keď kňaz dvíha Eucharistiu, zvoní zvon, aby všetci upriamili svoj zrak na Ježiša (Eucharistiu) a nie na kňaza.

Celé povolanie je zároveň tajomstvom. Nikto nevie, prečo si Pán vybral práve jeho. Niekedy môže prísť na um myšlienka, že mnohí sú lepší adepti. Ale ak pozorne pozorujeme Ježiša, tak zistíme, že od začiatku si vyberá slabších – „Čo je pre svet slabé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil mnohých“ (1 Kor 1, 27).

Pri kňazskej službe je množstvo tajomstiev a možno preto to príde mnohým ako nezaujímavé alebo slabo overiteľné. Keď sa zamyslíme, zistíme, že tajomstvo týchto rozmerov netreba overiť, ale v neho uveriť. Až potom môžeme začať overovať.

Prostredníctvom kňazských rúk prijímame množstvo darov. Všetky tieto dary sú krásne a privádzajú nás k samému Bohu. Medzi prvý dar patrí krst – znovuzrodenie z vody a z Ducha Svätého, druhý dar: Eucharistia (prvé sv. prijímanie) – prijímanie Kristovho Tela a Krvi, tretí dar: birmovka – prijatie darov Ducha Svätého. Týchto pár darov nám umožní prenikať do väčšej hĺbky a neskôr prijať ešte väčšie dary – dar manželstva a dar kňazstva. Záleží len na nás, čo si vyberieme alebo k čomu nás Pán povolá.

Kristus prikázal kňazom sprevádzať a posilňovať veriacich Eucharistiou. Preto nezabúdajme ani na každodennú možnosť stráviť čas s Bohom pri svätej omši. Najviac, čo nám mohol zanechať najväčší Veľkňaz, je Eucharistia a tú vložil do našich hriešnych rúk.

Okrem Eucharistie je veľmi dôležitá aj sviatosť zmierenia, ktorá je dôvernou a niekedy aj náročnou službou veriacim. Kňaz ako nástroj Krista vniká do tajomstiev človeka a človek tak zažíva prijatie a odpustenie.

Neodmysliteľnou súčasťou života kňaza má byť modlitba. Bez modlitby by mnohé veci boli ťažšie a niekedy aj neuskutočniteľné. Kňaz predsa koná prostredníctvom modlitby. Teda pri každom úkone sa modlí. V modlitbe neostáva sám, lebo je s ním Kristus. Veď sám Ježiš povedal, „A hľa, ja som s vami až do skončenia sveta“ (Mt 28, 20).

Preto všetci, ktorí čítate tento článok, nezabúdajte na modlitby za kňazov, lebo oni na Vás nezabúdajú.

Spracoval: **Marián Kuruc**

Foto: Jaroslav Fabian

Osemsmerovka, súťaž, vtipy

Ň	E	R	O	K	E	C	D	R	S	R
P	Í	S	M	O	D	L	I	T	B	A
P	R	P	U	M	Ô	K	R	V	N	D
H	A	Á	Č	U	S	A	I	Á	O	T
A	N	T	E	N	T	Č	D	M	V	N
B	Y	E	N	I	O	E	O	O	E	Í
I	P	R	Í	T	J	Ž	R	R	M	V
T	G	Ô	K	A	N	U	L	T	B	L
Ť	R	M	S	O	O	I	H	S	E	A
N	Ó	S	S	T	S	T	Ž	Í	R	K
T	F	Ť	V	T	Ť	O	S	K	Ô	Ň

DÔSTOJNOSŤ – ETNA – GRÓF – HABIT – JUH
 KALVÍN – KOMUNITA – KOREŇ – KRV – KRÍŽ – KÔŇ
 LIST – MODLITBA – MOŽNOSŤ – MUČENÍK – NOVEMBER
 NOVIC – NÁDEJ – OČI – PÁTER – PÍSMO – PÔST – RAD
 RANY – SMRŤ – SRDCE – STO – STROM – TVOR

Drahí čitatelia!

Boromeo bez malej súťaže? Veru tak! Ani my si to nevieme predstaviť. Preto sme si pre Vás pripravili jednoduchú osemsmerovku. V životopise Štefana Iglódyho je zmienka o tom, kde išiel, keď konvertoval na katolícku vieru. „Opustil rodný dom i všetko, čo mal a odišiel pracovať ako sluha na nyáriovské v Kísvárde.“

Ak sa vám podarí našu osemsmerovku rozlúštiť, môžete nám správnu odpoveď spolu s Vašími kontaktnými údajmi poslať na e-mailovú adresu:

casopisboromeo@gmail.com

Alebo poštou na adresu:

**Časopis Boromeo
Kňazský seminár sv. Karola Boromejského
Hlavná 91
042 03 Košice**

Zo všetkých správnych odpovedí, ktoré nám pošlete do **20. 9. 2024** vyžrebujeme troch z Vás, ktorí budú odmenení vecnou cenou. S víhercami sa potom skontaktujeme a ich mená uverejníme na našom webe **www.nove.kske.sk**, ako aj na našej facebookovej stránke.

Držíme vám palce!

NA ČO SA MÔŽETE TEŠIŤ V ĎALŠOM ČÍSLE BOROMEA...

Slávime 30. výročie obnovenia kňazského seminára v Košiciach

PÁR VTIPOV NA ZÁVER

Farár hovorí veriacim na omši:

- Drahí veriaci!
- Mám pre vás jednu dobrú správu a jednu zlú správu. Tá dobrá je, že máme dosť peňazí na opravu kostola. Zlá správa je, že tieto peniaze sú vo vašich vreckách.

Ako môžeš najlepšie pobaviť Boha?
Porozprávaj mu svoje plány do budúcnosti.

Miništrant príde do kostola a hovorí farárovi:

- Pán farár, včera som našiel hodinky.
- Dúfam, že si si ich nenechal.
- Nie, už som ich predal.

Mamička pošle svojho syna na spoveď. Keď príde synček domov s plačom opýta sa ho:

- Prečo plačeš?
- Pán farár mi povedal, že keď prídem domov, mám sa pomodliť 5 krát Otčenáš, a ja viem iba jeden.

Veriaci sa pýtajú po omši pána farára:

- Pán farár a to naozaj sa máme postiť každý piatok?
- Veru tak! Ja sa vždy v piatok postím!
- A akým spôsobom sa postíte?
- Suchý chlieb, suchá saláma, suché víno.

Spracoval
Denis Bednár

MODLITBA ZA BOHOSLOVCOV

Pane Ježišu, prosíme ťa za našich bohoslovcov,
aby sa stávali zrelými a na čnosti bohatými osobnosťami
podľa tvojho vzoru. Ty si im adresoval nielen výzvu
„Podďte za mnou!“, ale aj výzvu „Učte sa odo mňa!“
Vlož do ich srdca lásku k Božiemu slovu a k najsvätejšej Eucharistii.

Naplň ich srdcia láskou k svätej Cirkvi,
ktorá uchováva a vysluhuje sviatosti spásy.
Daj, aby sa naši bohoslovci vo svojej príprave
na kňazskú službu stávali deň čo deň svätejšími.
Duchu Svätý, privádzaj našich bohoslovcov k vytrvalému
a dôslednému nasledovaniu Krista.

Amen.